

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОДРЖАНОГ
ДАНА 27.11.2013. ГОДИНЕ**

Председник већа: Данас је 27.11.2013. године.

Наставак главног претреса у предмету К-По2 9/13 пред Одељењем за ратне злочине – Вишег суда у Београду, против опт. Зорана Вукшића и других, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗЈ и др., по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТРЗ број 5/09 од 23.06.2010. године измењене на главном претресу дана...

Ви сте рекли 10. мислим да је, 05.2012.

Од 10.05.2012. године.

Утврђује се да су на данашњи главни претрес приступили:

**-заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак, саветник Милан Беко,
-опт. Вукшић Зоран са браниоцем адв. Драганом Плазинићем,
-опт. Слободан Стригић са браниоцем адв. Оливером Гочевски, по пуномоћју
које је предала овом суду,
-опт. Хрњак Бранко са браниоцем адв. Бјелетић Радмилом,**

Присутни су судски вештаци професор Душан Дуњић и Милан Куњадић.

Јел нема сметњи да данас наставимо са главним претресом?

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се данашњи главни претрес одржи.

Претрес је јаван.

Врши се видео снимање главног претреса и препис тонског снимка биће саставни део записника.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се настави са изношењем одбране од стране опт. Зорана Вукшића.

Стали смо код питања која Вам је постављао тужилац, па изволите.

Констатује се да су судски вештаци остављени у заседању имајући у виду да чујете и ове исказе сведока, можда ће вам нешто помоћи у питањима која ће бити касније поводом вашег налаза и мишљења. Изволите.

Заменик тужиоца: Кад сте кренули из Станице милиције у Белом Манастиру према локацији са сада покојном породицом Ч , можете ли одредити које је доба дана било и каква је видљивост била?

Опт. Зоран Вукшић: Па онако мрак је већ био, у поподневним сатима, пет-шест сати, колко је могло бити.

Заменик тужиоца: Јесте ли возили са упаљеним фаровима?

Опт. Зоран Вукшић: Упаљено.

Заменик тужиоца: Временски од места одакле сте кренули из Белог Манастира испред Станице милиције па до овог места где се све ово догађало, колико је то отприлике просторно и временски трајало? Која је удаљеност била и колико сте се отприлике возили до тог места?

Опт. Зоран Вукшић: Па шта ја знам, можда једно десетак километара ако има, више-мање, петнаестак-двадесет минута рецимо.

Заменик тужиоца: На лицу места ту где се све то дешавало, да ли ту има неког високог растиња, ниског растиња, да ли је то отворен простор, да ли је било неког дрвећа, брда, удолине или је то неки раван простор?

Опт. Зоран Вукшић: Па то је, шта ја знам, мало као нека узвишица, напуштен као салаш, има ту и корова и овога...

Заменик тужиоца: Има ли неког високог растиња или ниског растиња?

Опт. Зоран Вукшић: Има багремови као на сваком салашу, около салаша.

Заменик тужиоца: Али то место где је стајала та „марица“ па до места где се ово све догађало је ли то отворен простор?

Опт. Зоран Вукшић: Па ту нема, нема. То је пољски пут, једно 8 метара, 10 метара ширине.

Заменик тужиоца: Шта сте Ви код себе имали од наоружања?

Опт. Зоран Вукшић: Код себе?

Заменик тужиоца: Да, Ваше наоружање шта сте?

Опт. Зоран Вукшић: Ја мислим пиштољ, револвер 357.

Заменик тужиоца: Значи револвер 357 „Магнум“?

Опт. Зоран Вукшић: Да.

Заменик тужиоца: Је ли био неке посебне обраде, је ли био никлован или обичан револвер, како је то?

Опт. Зоран Вукшић: Никлован, бели.

Заменик тужиоца: Знате ли који је калибар?

Опт. Зоран Вукшић: Молим?

Заменик тужиоца: Калибар који је то, муниције за тај „Магнум“?

Опт. Зоран Вукшић: Сад не могу тачно рећи, милиметара?

Заменик тужиоца: Да, калибар?

Опт. Зоран Вукшић: Ту око 7,5 – 8 милиметара, колко, 9.

Заменик тужиоца: Значи Ви сте имали само тај револвер?

Опт. Зоран Вукшић: Да.

Заменик тужиоца: А овај оптужени Стригић, шта је он имао од наоружања да ли се сећате?

Опт. Зоран Вукшић: Ја мислим пиштољ и аутоматску пушку.

Заменик тужиоца: Значи, мислите на пиштољ, не на револвер?

Опт. Зоран Вукшић: На пиштољ.

Заменик тужиоца: Не знате који пиштољ?

Опт. Зоран Вукшић: Да ли „тетејац“, „дуга деветка“ и аутоматска пушка.

Заменик тужиоца: Је ли то аутоматска пушка са оним преклопом металним или са дрвеним кундаком?

Опт. Зоран Вукшић: Ја мислим са дрвеним.

Заменик тужиоца: А тај пиштољ је ли му био за пасом или, јесте ли га Ви видели да га држи?

Опт. Зоран Вукшић: За пасом. Носио га за пасом, сад да ли га је носио у руци касније то не могу да тврдим.

Заменик тужиоца: Хрњак окривљени, шта је он имао од наоружања код себе?

Опт. Зоран Вукшић: Мислим исто да је имао пиштољ.

Заменик тужиоца: Кажете „мислим“, да ли знате?

Опт. Зоран Вукшић: Да Вам будем искрено овако, сви су имали пиштоље са собом. Значи, ко је био у полицији...

Заменик тужиоца: Да ли сте у рукама...

Опт. Зоран Вукшић: Молим?

Заменик тужиоца: Да ли сте те прилике у рукама Хрњака видели пушку или на рамену или било где?

Опт. Зоран Вукшић: Пушку нисам видио, а пиштољ су сви имали.

Заменик тужиоца: И овај Мађарац.

Опт. Зоран Вукшић: Да?

Заменик тужиоца: Шта је он имао и да ли је имао и шта је имао?

Опт. Зоран Вукшић: Исто пиштољ, исто пиштољ.

Заменик тужиоца: Да ли је имао пушку код себе?

Опт. Зоран Вукшић: Имао.

Заменик тужиоца: Да ли је имао у колима пушку, у „марици“?

Опт. Зоран Вукшић: Не, само једна аутоматска пушка је била код Стригића.

Заменик тужиоца: Рекли сте да су један или двојица овог првог одвели, колико рекосте метара од „марице“ па до тог места где сте?

Опт. Зоран Вукшић: Колко то може бити, 30-40 метара отприлике.

Заменик тужиоца: Пре тога та „марица“ да ли се сећате тај задњи, да кажемо, товарни део, већ како се то зове, врата за улазак и излазак у тај товарни део да ли су позади или са стране?

Опт. Зоран Вукшић: Ја мислим да су одазада. Не могу, знате нисам обраћао пажњу, да Вам будем искрен, онда сам први пут се возио у тој „марици“. Онда, и овде кад сам био.

Заменик тужиоца: Да ли се сећате ко је отворио тај део позади или са стране?

Опт. Зоран Вукшић: Један од њих двојице сигурно отварио је, ми нисмо, ја и Мађарац нисмо били близу „марице“, ми смо били једно петнаестак-двадесет метара са стране, „марица“ је контра од нас била десно. Њих двојица су били тамо, не могу рећи ко је од њих двојице отварио врата, затварио врата, изводио, то нисам видио.

Заменик тужиоца: Код одвођења тог првог, да ли сте видели да су након тога затворили та врата?

Опт. Зоран Вукшић: Била су, чуо сам оно да су затворена, да се затварају, јер ноћ је, мир, тишина је и онда кад се отвара и затвара то се чује.

Заменик тужиоца: Тај први којег су, како кажете, њих двојица водили, они да ли су га држали за руку или је он ишао између њих, испред њих, да ли се сећате тога?

Опт. Зоран Вукшић: Мислим да је испред њих ишао, да су га оно водили, гуркали онако „ајде, ајде, сад ћеш да причаш“ у том смислу.

Заменик тужиоца: Кад су стали, да ли сте Ви њих видели кад су они стали ту?

Опт. Зоран Вукшић: Силуете се виде, да.

Заменик тужиоца: Да се крећу или да стоје?

Опт. Зоран Вукшић: Молим?

Заменик тужиоца: Те силуете, да ли се крећу или да стоје?

Опт. Зоран Вукшић: Док су пролазили то се видело, онда су били застали тамо код те, то је зид ваљда од рушевине, е ту су оно застали и ту је била та препирка.

Заменик тужиоца: Отприлике колико далеко су застали од тог зида те рушевине?

Опт. Зоран Вукшић: Сад не могу рећи, прецизирати тачно, можда једно метар, метар и по, два, три корака.

Заменик тужиоца: Да ли сте чули неку расправу међу њима, да ли је неко нешто говорио и ако јесте ко је ту шта причао?

Опт. Зоран Вукшић: Стригић је, по његовом гласу, пошто познам његов глас, ваљда ту особу која је била, пошто их ја никад у животу нисам ни видео, нити знам како изгледају, нити ко су, ваљда је питао „Ајде говори чију децу сте хтели да поубијате“, не знам шта је било, не могу се сад сетити, присетити приче која је даље била, „Чију дјецу хоћете да поубијате“. Онда се чуло оно као шамар, два, ударац руком, ногом, лагаћу и чуо се пуцањ после тога. Ми смо стајали овде, овако је стајао Мађарац, ја сам овде, они су били лево од нас једно петнаестак метара отприлике и онда се чуо пуцањ.

Заменик тужиоца: Тај пуцањ пошто сте ипак тог неког искуства са оружјем, са пуцњавом, да ли Ви сте могли определити да ли је то пуцање из тог неког аутоматског наоружања, рецимо пушке или из пиштоља, колта?

Опт. Зоран Вукшић: Чујте, тешко је сад то проценити јер то је био моменат да човек је био спреман, на пример, па да ослушкујеш пуцањ одакле ће доћи па онда да

кажеш сад је то из пиштоља, из даљине, то је нека ето рецимо близина, тако да не бих могло сад да лажем да кажем аутоматска пушка је била, пиштољ је био, не могу рећи јер пуцањ се није ни чуо, него пламен сам видео кад је севнуо, ми смо у овом правцу били овако улево то отприлике било, видео сам само кад је севнуло и пуцањ.

Заменик тужиоца: Значи, након тог пуцња, то што кажете севнуло, да ли сте Ви онда видели, значи било их је тројица ту, да ли сте Ви видели...

Опт. Зоран Вукшић: Тројица их је било, а двојица су се враћали према комбију.

Заменик тужиоца: Вратили. Да ли сте видели у моменту одмах након тог пуцња да су остала двојица, да ли трећег видите?

Опт. Зоран Вукшић: Не, трећег после пуцња нисам видео, није се видело, пошто то тај зид, шта ја знам, колико је висине отприлике, силуета се оно као назирала. Њих двојица су се кретала, овај се није видео, е сад, није ни било, било је оно приче шта се дешава, знам да ми Мађарац био „ћути да видимо шта ће се десити“, е онда касније су њих двојица, нисам знао да су њих двојица, али њих двојица су касније ишли опет се враћали пошто је комби овако удесно једно 25 метара од нас, вратили се према комбију.

Заменик тужиоца: Да ли се можете сетити тај кога су одвели, тог првог кога су одвели, да некако приближно, некакав опис приближан дате, висина, тежина, дебљина?

Опт. Зоран Вукшић: Не могу то да кажем како је изгледао. Није се ни обраћала пажња, ни било шта друго. Ту су негде отприлике исте висине или шта ја знам. Не могу сад тачно рећи јесу ли били, није се обраћала пажња ко је, шта је.

Заменик тужиоца: Молим Вас председниче већа и судије, ја бих сад замолио, односно предложио уколико сте сагласни да окривљени Вукшић у склопу свог исказа на обичном папиру направи својом руком једну скицу на којој би бележио према овоме што је сад рекао положај тог возила, његов положај и положај ових тамо на лицу места где се све то дешавало.

Председник већа: Мислим ако Ви можете то да нацртате немам ништа против.

Опт. Зоран Вукшић: Могу, није проблем.

Председник већа: Даћемо Вам лист папира и оловку па ако можете да појасните, како би вама било јасније.

Заменик тужиоца: Значи отпочните од положаја те „марице“, онда где сте вас двојица били и Ваш положај у односу на возило, у односу на ову тројицу, односно двојицу који одводе овог тамо на место где сте чули пуцањ, отприлике то. Можете ли само написати где се ко налази по именима или већ, да можемо дешифровати на тој скици где је ко.

Председник већа: Само без коментара. Само да видимо.

Констатује се да је од стране оптуженог Вушкић Зорана достављена скица места на коме се налазила „марица“, кућа, срушени зид и места где су се налазили оптужени и Мађарац према коме је поступак раздвојен, као и Хрњак и Стригић.

Овај нацрт се даје на увид тужиоцу.

Изволите тужиоче погледајте, ако хоћете питања. Видеће и одбрана, само прво да погледа тужилац.

Констатује се да је овај нацрт – скицу коју је оптужени Вукшић нацртао достављена и браниоцима да изврше увид.

Заменик тужиоца: Рекли сте, извините.

Председник већа: Изволите, поставите Ви питања.

Заменик тужиоца: Рекли сте након одвођења тог првог и њиховог враћања сад да ту тројицу преосталих на сличан начин изводе, да ли остајете при том исказу?

Опт. Зоран Вукшић: Да.

Заменик тужиоца: Е сад, да ли се можете сетити да ли ако застају, да ли застају на истом месту где су застали и са овим првим кад су га одводили?

Опт. Зоран Вукшић: Па отприлике је ту можда корак-два близина, шта ја знам, колко то може, као до Вас рецимо или још ближе али отприлике.

Заменик тужиоца: И рекосте чујете пуцње?

Опт. Зоран Вукшић: Да.

Заменик тужиоца: Да ли можете одредити врсту наоружања из које је пуцано, значи пиштољ или пушка?

Опт. Зоран Вукшић: Па то, да то се већ оно чуло да је из аутоматске пушке.

Заменик тужиоца: Као рафална или јединачна паљба?

Опт. Зоран Вукшић: И појединачно и онако како да кажем по два метка, онако метак, метак, па оно туп, туп, па метак и тако.

Заменик тужиоца: Отприлике колико сте могли, отприлике да ли можете да се подсетите да вратите филм уназад колико је то метака могло бити испаљено?

Опт. Зоран Вукшић: Можда једно петнаестак метака.

Заменик тужиоца: Да ли сте онда видели, пошто сад њих двојица и ова тројица, то је петоро на лицу места.

Опт. Зоран Вукшић: Да.

Заменик тужиоца: Након те пуцњаве да ли сте видели шта је са овом тројицом?

Опт. Зоран Вукшић: Не, они су пришли према нама после тога кад се то десило „Ајде идемо, шта гледате, готово је“, тако је било.

Заменик тужиоца: Успут кад сте се враћали јесте ли разговарали шта би, шта се то догоди?

Опт. Зоран Вукшић: Ништа није било неке приче, само они су били ти који су хтели да убију дјецу од И Ђ , е то је била оно прича и била је прича што се десило да се никоме не прича. Ја сам реко што се мене тиче ја сигурно нећу пред никим ништа причати ни шта је било, шта се десило, нити било шта, ево што кажем, док нисам дошо овде до данашњег дана ја никад пред никим ништа нисам причао шта је ко учинио, шта је вамо-тамо, свако нек одговара оно за себе. Ја сам ћуто цело време нисам хтео никоме ништа да причам и због тога, пре свега што је од Слободана Стригића брат рођени био неки инспектор, не знам које врсте, био је у полицији, радио је у полицији. Нисам сматрао да имам ја обавезу да његовом брату кажем шта ти брат учинио, направио или било шта друго, ако је имо шта да каже он ће сам да каже свом том брату шта је учинио па нека буде тако како је било. С друге стране, с Мађарчеве стране исто нисам сматрао да треба да причам зато што исто његов брат рођени био неки полицајац или инспектор у полицији, зашто би причо, оно себи да правим проблем или да дође до неке мржње или било чега другог. Ја сам реко ја нећу пред никим ништа да причам, ви ако будете причали причајте, а ја нећу пред никим ништа причати. И то је ето тако и било, никад ја пред никим нисам спомињо да је неко нешто било шта учинио, пуцо и убио. Касније сам то сазнао да су они поубијани, нисам ни знао ни ко су, ни како изгледају.

Заменик тужиоца: Ви сте рекли да је то за Вас било изненађење на лицу места, скреће се, видиш убијају...

Опт. Зоран Вукшић: Било је, нормално, изненађење зато што се треба ићи као Јагодњак, шта? Да се не би ишло околу...

Заменик тужиоца: Пред Вама се дешава то што се дешава, четири лица су на такав начин убијена, како Ви кажете, да ли има још неки разлог због чега Ви то нисте рекли тамо где је требало да кажете без обзира што је овај брат овоме, онај ономе, па убише четири човека, није то?

Опт. Зоран Вукшић: Ја сад не знам Вама како то да објасним. Ја Вам поново кажем, моје није било да причам, пошто сам знао његовог брата ко је, шта је, и вамо-тамо, знам шта се било десило Илији, знам да су, немојте ме држати за реч, јако добри, присни и дан данас, а не онда, пошто су у истом селу живели, радили заједно и ја мислим да је Мирко кум деци од И Ђ .

Заменик тужиоца: Добро, све су то разлози, ја Вас питам за Ваше личне разлоге, убише четири човека и Ви сад нећете ником ништа да причате, а били сте у полицији раније, кажете тад нисте, мислим ипак није то тако...

Опт. Зоран Вукшић: Слушајте, ја нисам био у полицији, нон-стоп ми некако то намећете...

Заменик тужиоца: Добро, кажете нисте били то прихватам...

Опт. Зоран Вукшић: Не, ја морам да кажем оно што Ви мени нон-стоп, што каже, намећете да сам ја био у полицији. Не, ја нисам био у полицији. Ја ћу Вам сад на лаички, на сељачки начин да кажем, не знам другачије да се изразим, ја сам радио у пошти до избијања рата.

Заменик тужиоца: То смо чули.

Опт. Зоран Вукшић: Онда кад је дошло то, неко негде је ишао, ТО, вамо-тамо, и шта ти ја знам, у полицији. Пошто сам био с њима добар, И Ђ, М С, Ј, П, З м, ајде буди пошто знаш и терен, пошто сам био ловац, знам места, знам људе где станују, радио сам ипак неких 7-8 година, жао ми што нисам понео радну књижицу да видите и сад да питате, људи су ме поштовали и знали, у сваку кућу сам оно улазио, тако да сам био у резервном саставу као полиције, док то није било, а најмање сам био у тој полицији што могу њих двојица да потврде, молим вас, само да завршим, јер не знам ни овако где сам, пуна ми је глава. У тој полицији није могло да се живи, остаје, ради, зато што је била на неки начин полупана стакла и није функционисала неких можда једно 8, 110, 15 дана...

Заменик тужиоца: Господине Вукшићу, све смо то чули и то је Ваша одбрана, то прихватамо...

Опт. Зоран Вукшић: А 03.09....

Заменик тужиоца: Одговорите ми на питање зашто нисте пријавили убиство четири човека цивила?

Опт. Зоран Вукшић: Сматрам у тој ситуацији која се дешавала, Ви нисте сигурно били тамо где смо ми били, да нисам имо право, нисам имо право у тој ситуацији која је била јер је то било, како да кажем, још није функционисало ништа у то време, на неки начин није функционисало, а ја нисам сматрао да имам било које право. Поштовали су ме, стим што сам долазио у кантину, пошто сам био рањен, долазио сам у кантину на чај и кафу, јесење доба је било, значи нисам имо разлога коме да кажем, а било је приче да се не прича. Ја сам онда реко ја нећу...

Заменик тужиоца: Добро. Немам више питања.

Опт. Зоран Вукшић: А сматрам да су они били ти, пошто и један и други су имали брата да кажу свом брату шта су починили.

Председник већа: Добро, хвала. Седите. Имате ли још неко питање? Сада ћу Вам поставити једно питање. Када се открио овај догађај, када је био извршен увиђај и све, јесте ли Ви били позивани од стране начелника да се изјасните о томе шта сте видели, шта сте чули? Као што су били позивани и остали.

Опт. Зоран Вукшић: Не, није било уопште о томе приче, ја мислим да ја у то време ни нисам био кући, да сам био поново у болници.

Председник већа: Значи, нико Вас није звао у полицијску станицу да се изјасните о догађајима у вези убиства ова четири лица?

Опт. Зоран Вукшић: Нико о томе није ништа ни причао, није се у то време ни знало ко је починио то, ја мислим, ако се не варам, у то време, ја верујем да код браниоца постоје папири да сам био кад се то открило, можете проверити датум, ја мислим да нисам ни био кући, да сам био у болници у то време.

Председник већа: Добро. Саоптужени, да ли имате питања? Приђите станите овде.

Опт. Слободан Стригић: Ја се извињавам, да ли могу погледати скицу коју је Зоран Вукшић нацртао?

Председник већа: Можете.

Констатује се да је оптуженом Стригићу прослеђена скица коју је оптужени Вукшић нацртао.

Изволите.

Опт. Слободан Стригић: Ја сам Слободан Стригић, осумњичен за ратни злочин. Питао бих Зорана Вукшића собзиром на прве изјаве које смо имали већ овде суђења, зашто је Зоран Вукшић собзиром на данашњу причу коју је испричао да сам ја убио некога од чланова породице Ч у првом поступку ћутао 15 месеци у затвору, зашто није одмах пријавио тај злочин да сам га ја починио па да ја останем у притвору, а да он буде пуштен? Молим Вас да ми одговорите.

Председник већа: Можете да одговорите, али мислим да сте чули већ одговор на то питање.

Опт. Слободан Стригић: Па, ево питам га сада, зашто први пута није то рекао овде на суду, да сам ја учинио, по његовој причи?

Опт. Зоран Вукшић: Одговорићу ти омах, нисам ни знао која је била прича, ко прича о коме, шта и зашто, у вези чега, док нисам овде у притворској јединици се налазио, чуо причу да се ради о породици Ч, ратном злочину, којег сте Ви, господине Стригићу, починили. А још једно да кажем, Ваш брат је радио у полицији, био саветник од господина Здјеларевића и био је неко и нешто у то време, а Ви сте се, као и дан-данас, прикривали визави њега, а ја сам био тај који сам ћутао и прећутао до данашњег дана. Ја се нисам бранио или не знам, прикривао, нисам хтео да кажем, ко је и шта. Не знам да ли сте Ви признали злочин или нисте. Када сам видео шта је, онда сам испричао суду, ко је, због чега и зашто, због чега и зашто. Да би, ја Вас молим, можете проверити, ако ме памћење не вара, проверите мој је датум 03.08.1959., његова кћерка не знам која је година, да ли је 1992. или 1993., дан рођења, проверите када се родила његова кћерка. Да је био син, звао би се Илија, ја се не макао са овога места.

Беснео је, нека призна, погледај ме у очи, погледај ме у очи, погледај ме у очи, колико месеци ниси са својом женом био?

Председник већа: Вукшићу, Вукшићу.

Опт. Слободан Стригић: Дај, то су глупости.

Председник већа: Вукшићу.

Опт. Зоран Вукшић: Колико месеци ниси био са женом?

Председник већа: Вукшићу, пустите то, чули сте питање, одговорите на питања. Ако Ви њему после имате питања, поставићете их.

Опт. Слободан Стригић: Јесте одговорили на питање?

Председник већа: Јесте, чули сте одговор.

Опт. Слободан Стригић: Мало пре сте изјавили да сте били удаљени не знам двадесет, тридесет метара и да нисте разликовали први пута када сте чули пуцањ, да ли је то пиштољ или аутоматска пушка. А после тога сте сада објаснили да су убијена сва тројица из аутоматске пушке, а исто се појединачно пуцало, како сте малочас објаснили. Како сте онда разликовали да је то сада аутоматска пушка?

Опт. Зоран Вукшић: Зато што је аутоматска пушка.

Опт. Слободан Стригић: С обзиром да сте рекли ...

Председник већа: Сачекајте да чујемо одговор.

Опт. Зоран Вукшић: Зато што се може направити у то, када се почело то пуцати, на те особе, из аутоматске пушке се онда било чуло да је то аутоматска пушка, јер метак за метком када се пуца. Тако из пиштоља не можеш пуцати.

Опт. Слободан Стригић: У суочењу Вас и мене када смо га имали, ја немам транскрипт овде да знам тачно датум, Ви сте признали у суочењу са мном да је Зоран Мађарац имао аутоматску пушку, што се налази у транскрипту, то можете проверити.

Опт. Зоран Вукшић: Не, то је вероватно код записничара била грешка, ја нисам рекао за Зорана.

Опт. Слободан Стригић: Није то била грешка, пардон, то сте Ви рекли.

Опт. Зоран Вукшић: За Зорана Мађарца, не.

Опт. Слободан Стригић: И када сам ја упозорио да је Зоран Вукшић признао да је Зоран Мађарац имао аутоматску пушку, Зоран Вукшић је истог момента рекао, не, не, погрешно сам, то си ти имао аутоматску пушку. То стоји у транскрипту.

Опт. Зоран Вукшић: Вероватно, ја кажем, да је била грешка.

Опт. Слободан Стригић: С обзиром да се ради о особама које су починиле злочин и један другог.

Председник већа: Дајте сада прво питање.

Опт. Слободан Стригић: Овде сте нацртали, господине Вукшићу, овде сте нацртали скицу и колико ја овде могу да видим, хоћете ми рећи само, шта су ове тачке, ови кругови овде?

Опт. Зоран Вукшић: Ту где сте Ви били, ти и Хрњак и те особе.

Председник већа: Место где сте се Ви налазили, то.

Опт. Слободан Стригић: Како Ви у мраку видите положај, ја не знам сада да ли су ово покојни, убијени или не знам шта је ово на скици, како он са тридесет метара види положај где су убијени, када он није био тамо? Како видите Ви положај убијених?

Опт. Зоран Вукшић: Положај убијених, господине Стригићу, ја нисам видео, нисам ни рекао.

Опт. Слободан Стригић: Онда сте нацртали сада у том.

Опт. Зоран Вукшић: Не, ја сам тачке или ако желите, пошто сте навели на „тачке“, нацртао где сте се Ви налазили, те исто те тачке су направите где смо ја и Мађарац стајали. Могу још додати оних пар тачака.

Председник већа: Добро, нема потребе. Да ли има још неко питање?

Опт. Слободан Стригић: Ја могу само да кажем, господине председниче, да је Зоран Вукшић овде изнео своје лажи и неистине, да је Зоран Вукшић учествовао у злочину, да га је лично он починио и Зоран Мађарац, што смо имали прилике у досадашњем суђењу, од стране сведока, од не знам сто људи који су саслушани, да чујемо. Ниједан сведок ме није оптужио за ништа, за разлику од Зорана Вукшића и ових који су учествовали у свему томе. Он је починио злочин. Ја ћу у свом изношењу одбране детаљно објаснити шта се десило.

Председник већа: Сада само питања, седите.

Опт. Слободан Стригић: Хвала Вам.

Председник већа: Хрњак, ако имате неко питање? Изволите.

Опт. Бранко Хрњак: Господине судија, чланови већа.

Председник већа: Само се представите.

Опт. Бранко Хрњак: Окривљени Хрњак Бранко. Господине председавајући и чланови већа, ја бих само рекао ово што је господин Вукшић изнео, да нема никакве везе са истином. Ја никада никакве људе нисам изводио, нити је Стригић пуцао у те

људе за које он говори. Истина је једна, да је он побио све те људе, а да је Стригић само пуцао у четвртога.

Председник већа: Добро, то је Ваша примедба. Добро, седите, ако нема питања. Браниоци оптужених, изволите, да ли има питања?

Адв. Радмила Бјелетић: Радмила Бјелетић. Само једно питање. Када сте кренули у ту марицу са овим људима, шта сте знали, да ли сте уопште познавали господина Хрњака, да ли сте знали ко је он, да ли сте уопште било каква сазнања о њему имали, пошто га ословљавате овде, пошто сте ову тројицу неспорно знали врло добро, и Стригића и Мађарца, односно ову двојицу, а Хрњак, шта је са њим?

Опт. Зоран Вукшић: Хрњака сам виђао из виђења и знао сам да је негде из Западне Славоније дошао и да је у полицији у резервном саставу. Само толико сам знао о њему. Виђао сам га и дружио се оно, ето са нама, пошто је исто у то време био ту негде генерација осталих припадника у полицији, па се онда и у кухињи онда причало, из Западне Славоније, из Нашица, не знам где је радио, на бензинској пумпи, па оставио жену, дете тамо, а он дошао вамо, побегао и тако.

Адв. Радмила Бјелетић: Толико сте знали о њему, хвала. А кажите ми, да ли знате, где се Хрњак налазио у моменту када Ви водите те људе у марици?

Опт. Зоран Вукшић: Нисте се добро изјаснили, погрешно сте ми поставили питање. Ја их нисам водио.

Адв. Радмила Бјелетић: Мислим возили марицу.

Опт. Зоран Вукшић: Ја их нисам водио ни у марици.

Адв. Радмила Бјелетић: Па били сте у марици.

Опт. Зоран Вукшић: Госпођо, ја сам, опет Вам рекао, ја сам био у трпезарији горе, особе које су биле у марици, ја нисам видео.

Адв. Радмила Бјелетић: Преформулисаћу питање, пошто Вам не одговара, сво рећи ћу овако: пошто сте сели у марицу, пре него што сте сели у марицу, где је Хрњак био, да ли сте га видели пре тога, пре уласка у марицу, где се Хрњак налазио?

Опт. Зоран Вукшић: Иза леђа, сада да ли је иза мене седео или иза Стригића, Стригић је возио.

Адв. Радмила Бјелетић: То је у марици, а пре уласка у марицу, да ли знате где је он био?

Опт. Зоран Вукшић: Откуд знам, нисам био доле, мени је само дошао Мађарац рећи, хајде идеш са нама, носимо неке усташе на испитивање у Јагодњак.

Председник већа: Ево да појаснимо.

Опт. Зоран Вукшић: Хрвате или шта већ.

Председник већа: Знам шта питате, питање је, долазите до марице. Да ли када сте ушли унутра у возило, Хрњак већ био унутра или није или је он дошао после Вас?

Опт. Зоран Вукшић: Да.

Председник већа: Да ли је био или није био?

Опт. Зоран Вукшић: У ауту је он био.

Председник већа: Значи, он је већ био у тој марици, у том комбију?

Опт. Зоран Вукшић: Да, он и Стригић, а.

Председник већа: Они су седели отпозади?

Опт. Зоран Вукшић: Иза Стригића је за воланом.

Председник већа: Стригић је значи био за воланом?

Опт. Зоран Вукшић: Да, а Хрњак иза, а ја сам сео напред због руке.

Председник већа: Добро.

Опт. Зоран Вукшић: Због простора.

Адв. Радмила Бјелетић: Ево само још једно питање. Да ли сте Ви, када сте долазили у МУП Бели Манастир, некада виђали Хрњака у дежурани?

Опт. Зоран Вукшић: Јесам.

Адв. Радмила Бјелетић: Хвала, немам више питања.

Председник већа: Молим. Да ли има неко питање?

Адв. Оливера Гочевски: Немам питања, хвала.

Председник већа: Хвала. Питања смо поставили. Вештаци, да ли имате Ви неко питање? Нема. Добро. Хвала, нема више питања, можете да седнете. Оптужени Слободан Стригић.

Одбрана оптуженог СЛОБОДАНА СТРИГИЋА

Председник већа: Станите Стригићу овде. Упозорење које Вам је дато, важи и даље, то сте чули и јуче, а и на претходним главним претресима. Изнели сте детаљно своју одбрану. Да ли остајете при ономе што сте тада рекли?

Опт. Слободан Стригић: Остајем, господине председниче.

Председник већа: Да ли има нешто ново да се дода, што тада нисте рекли, а да желите сада да нам објасните или нема?

Опт. Слободан Стригић: Па немам шта да додам, само могу да поновим, да ја нисам тај злочин договарао, да га нисам учинио, да нисам пуцао у никога, да нисам видео ниједнога убијенога, да сам све то пријавио Војсци Југославије 1992. године на Војном суду. Овде сам био у истој соби 169 пре двадесет година, када сам то пријавио. Саслушан сам и пуштен сам. Написао сам све и пријавио сам Вукшића, Хрњака, Маџарца и сматрам да је тај злочин, да је одговоран секретар полиције СУП-а Белог Манастира, З Р , који је овде на суђењу у својим изјавама признао да је имао сазнања истог дана када је Зоран Вукшић, Зоран Маџарац и не знам ко је још све учествовао у свему томе, када су убили А Б и када су ножем ту баку стару изболи, А Б , која је овде сведочила. Ја сам то слушао и она је објаснила детаљно да позна Зорана Вукшића као поштара из Белог Манастира, који је на њиви сачекао њу и њеног мужа због питања где су синови, убио их је обавдва. Међутим, та жена је преживела.

Председник већа: Добро, то је оно што сте чули.

Опт. Слободан Стригић: Говорим због Р З , знао је то у року од сат времена, два, шта се десило и знао је да се ради о Вукшићу и Маџарцу, где је сам признао овде на суђењу да је обавио разговор са Зораном Маџарцем који је признао да су починили злочин над породицом Б , који се десио 10.10.1991. године, а исти као секретар Станице полиције Бели Манастир, ништа није подузео.

Председник већа: Да, да, ја Вас питам сада за ово за шта сте Ви оптужени, значи за убиство породице, тј.чланова породице Ч .

Опт. Слободан Стригић: Ја се не осећам ту крив, јер сматрам да сам своје као човек, на лицу места нисам могао ништа да учиним, јер сам био у страху, био сам у сукобу са истима, претходно сам пуцао на њих у Станици полиције. Претходно ми је Зоран Маџарац стављао пиштољ на главу, био сам са њима у сукобу. Ја сам био припадник специјалне јединице, они су били припадници интервентне јединице. Нисмо имали додирних тачака и нисмо били у добрим односима. Тај злочин сам пријавио и хрватској полицији 1997. године, пријавио сам га Војсци Југославије, пријавио сам га нашој полицији 2009. године, када су први пут обавили разговор са мном. Овде сам детаљно Вама описао шта се десило. Остајем при своме исказу. Нисам у томе учествовао и нисам то урадио.

Председник већа: Добро, изволите.

Опт. Слободан Стригић: Што се тиче изјава.

Председник већа: Одбрана, браниоци прво, да ли имате питања?

Опт. Слободан Стригић: Што се тиче, ја се извињавам, што се тиче изјаве господина Бранка Хрњака, да сам ја пуцао у четвртога, ако ми дозвољавате, само да, овде имам подсетник, на искреност Бранка Хрњака, ја морам то да кажем, господине председниче, с обзиром да је Бранко Хрњак добио поверење суда, Вас као председника, Драгана Мирковића, Татјане Вуковић и Оливере Анђелковић, да човек говори истину.

А ја морам само да Вас подсетим на пар ствари, где је Бранко Хрњак тврдио да никада није био у кући породице Ћ , која породица Ћ је овде потврдила да је исти учествовао у договору, да је данима долазио код њих на договор да се ликвидира та породица са Вукшићем и Маџарцем, па имамо сведока Ј Ч и А Ч , које су исто потврдиле да су исти долазили у кућу код њих, а исти је рекао да не зна ни где је кућа, да није био. Имамо сведока Д М , који је рекао да је супруга Бранка Хрњака када сам ја пуштен после месец и по дана притвора, када су се срили, рекла му је у смислу, „где је онај твој пријатељ Стригић, сада ће га Бранко „натоварити“, јер је он сада заштићени сведок“. И хоћу да кажем, у првим изјавама Бранко Хрњак није никада рекао да сам ја пуцао и да сам некога убио. Њих на лицу места је убио Вукшић и убио их је Зоран Маџарац, с тиме што од тих убистава, ја сам видео само убиство оца В , када је Вукшић мене гурао да идем за тим оцем, то сам видео да је Вукшић пуцао човеку са три, четири метра иза леђа, пуцао му је у леђа, човек је стајао на некој узвишици. То сам убиство видео, да је пуцао у човека и човек је пао негде, не знам ни где је пао. И када смо се вратили назад, ја више нисам ишао тамо, ја нисам тамо одлазио. Међутим, шта се дешава? Ево конкретна истина Бранка Хрњака, на питање господина Мрдак Веселина, тужиоца за ратне злочине, Бранка Хрњака како је убијен тај четврти за кога мене оптужује, он је рекао: „Четвти је изашао одмах из возила и Вукшић му је пуцао у главу и тај је пао на стомак“. А у фотографијама Ф-3, Ф-2, Ф-3, Ф-4, Ф-5 из транскрипта, из транскрипта од 23.03.2009. године, ја сам први пут те покојне и видео на фотографијама, тамо их никада нисам ни видео. Имамо транскрипт од 23.03.2009. године, где се на фотографији Ф-2, Ф-3, Ф-4, Ф-5, Ф-6 види да нико не лежи на стомаку, него сви леже некако бочно и на страни, а на питање судије Милана Дилпарића у истрази, „колико је цев удаљена од четвртог убијеног у којег је Стригић пуцао после Вукшића“, исти је одговорио да је цев била удаљена десет до двадесет сантиметара и исти каже, „али не знам да ли га је погодио“. Да би ме тужилац Мрдак Веселин одмах померио са том цеви од два, три метра, а да би ме Ви као судско веће померили тридесет метара од убијених. Ја тамо нисам одлазио, нисам видео никога и нисам пуцао у никога. А овде имамо низ ствари где Бранко Хрњак тврди да је био и помоћник дежурнога и сматрам да морамо позвати Ћ О , за кога он тврди да га је он послао да иде, а ја кажем да Ћ О никада није био дежурни, да га није послао. Тврдим да је Бранко Хрњак заједно са Вукшићем, са Зораном Маџарцем одлазио код Б Ћ , Б Ћ се осветио због свог сина И Ћ , кога су хрватски припадници МУП-а Републике Србије убили, јер није прихватио тај како да кажем, ту њихову присегу да ради у хрватској полицији и онда је Б Ћ сматрао да су сви Хрвати криви за смрт његовог сина и по јавном поговору по селу се причало да ће им се исти осветити и убити десет, двадесет Хрвата за свога сина. Како је дошао у контакт са овим људима, зашто су долазили код њега, зашто су те људе убили, ја не знам, ја сматрам да је то била једна поштена и часна породица, која то није заслужила. Али ја у томе нисам учествовао. Ја сам људски то све пријавио. Истог момента када сам дошао у полицију, ја сам то пријавио командиру моје јединице М Ј , јер са мојим возилом никада нису вожени људи. Моје возило је коришћено за припаднике специјалне јединице, да се вози само оружје.

Међутим, то вече како сам ја дошао у ситуацију, ја седам година рата, ја имам проблем од седам минута. По мене су дошли у пилерију „Милано“ Зоран Вукшић и Зоран Маџарац са „Ладом-Нивом“ зелене боје, Зоран Маџарац је возио, изашли су у пилерију „Милано“ где сам ја вечерао и рекли су ми да ја морам доћи да упалим службено возило марицу. Пре тога су тражили кључ да им дам, јер се кључ налазио код

мене, пошто је командант специјалне јединице кључ више није дозвољавао да се држи у дежурани, јер се иста марица злоупотребљавала, палила се ротација, крале су се ствари, фрижидери и ормари и не знам телевизори. Дошли су по мене и рекли су да ја морам дати кључ да они одвезу једнога или два Хрвата у Јагодњак или у Болман где се налазила команда Војске Југославије. Ја нисам могао дати кључ, јер командант јединице М Ј је рекао мени, „кључ је код тебе, не смеш га дати никоме, јер има стално притужбе да се краду ствари и да се пљачка по тим кућама, напуштем од Хрвата, који су отишли“ и ја када сам то одбио, нисам хтео да идем, ни да дам кључ, Зоран Вукшић ми је рекао да је секретар СУП-а Р З наредио да ја морам доћи тим возилом и да то није моје, да ја морам доћи да одвезем те људе једнога или два Хрвата у команду Војске Југославије. Када сам ја дошао у ту станицу полиције у двориште, светла су била упаљена, двориште је ширине 50-60 метара, дужине 100-150 метара, то је ограђена станица полиције, саграђена нова пре рата, негде 1980-тих година. Поред возила су била два, три полицајца, био је командир полиције Д М, био је Зоран Вукшић, био је Зоран Маџарац. Они су то возило отворили, задњи део возила и те сандуке и ту муницију су истоварили у једну гаражу, да би командир полиције и они рекли мени да ја паркирам возило у рикверц на излазна врата, да утоваре тога једнога или два Хрвата. Ја сам паркирао возило у рикверц тих двадесет метара, стао сам на излазна врата, врата марице, пошто је већ разрондана била од терена и од како да кажем, коришћења, врата када су се отворила од марице, отворена су шире од габарита, него што је возило, није у линији, него су шире отворена, да бих ја остао у возилу и слушао сам ту неку музику и не знам, било је ту неких касета. Пре тога је користио возило Бертић Велимир, па је имао ту хрпу касета, па је слушао неку музику. Мене је збунило у моменту што се та марица љуља и у моменту сам чуо да Зоран Вукшић галами и да виче и погледао сам у ретровизоре. Међутим, ја сам видео, у левом ретровизору сам видео поред врата да стоји Зоран Маџарац и у десном ретровизору сам видео да стоји његов брат Д М, који је командир станице полиције, је стајао поред возила. И чуо сам галаму и збунило ме шта он виче, шта галами, зашто се марица тако љуља, када улази један човек или два. Врата су се затворила, ја не знам ко је ушао у возило. Поред мене је у моменту ушао Зоран Вукшић, сео, иза мене је сео Бранко Хрњак и поред њега, с десне стране у други ред возила, сео је овај Зоран Маџарац. Преградни део где су људи товарени, нису у могућности да ја видим ко је ушао, јер је то преграђено са оним лимом, затворено, нема стакла ни прозора или нешто да бих ја видео да су то ушли људи из мога села. Тада је Вукшић рекао да возим за Јагодњак или Болман, немојте ме држати за реч, не знам ни где је та команда била, али Јагодњак и Болман су у истом правцу од Белог Манастира, двадесет километара и ако се иде у Јагодњак и Болман редовним путем, онда се иде у један велики полулук и неких двадесет километара по мојој процени има до тамо. Међутим, када смо изашли из Белог Манастира, неких километар, два, Зоран Вукшић је ставио руку мени на волан и рекао је да кочим, да ту скренем лево. И ја сам питао зашто, зато што је то пречица, јер, каже, ту имамо километар, два пречицом, јер ту има, ја сам рекао да нећу ту да идем, јер ћу запасти. Не, ту има пут, има цеста. И ја сам скренуо ту, са намером да дођемо у тај Јагодњак и Болман, а овде смо имали сведоке, докторицу П, Р М, Б Д и не знам кога још од сведока, који су потврдили да то јесте пречица за Јагодњак и Болман, али ја то не знам, нисам никада ишао, а нажалост, нисам ни стигао тамо када сам сада ишао. Када смо ту скренули, ја сам возио можда, не знам да ли два километра или три, да би у једном моменту Зоран Вукшић рекао мени да ја ту станем. Питао сам зашто, он је само рекао, „стани, стани, стани“. И ја сам стао. У том моменту из возила изашао је Зоран Вукшић, изашао је Зоран Маџарац. Бранко Хрњак је остао да седи иза мене. Њих двојица су изашли и када

су изашли из возила, ја се не могу сетити, возило сам угасио, али да ли је остала позиција од светала, да ли сам угасио, не знам, била је ноћ, мрак је био, то је био 17.10., Ви знате да рано падне мрак и углавном, не могу се сетити да ли су била светла позиција. Ја сам остао у возилу, а иза мене је остао Бранко Хрњак. Када су из возила изашли Вукшић и Маџарац, они су истог момента испред возила отишли мени, то сам видео да су отишли испред мене у неки полулук десно. Али су се јако брзо вратили и у томе враћању, када су се вратили, да ли је Вукшић или, мислим да је Вукшић, махнуо руком, када су дошли пред возило. Истог момента из возила изашао је Бранко Хрњак. Он је само махнуо руком, а овај је искочио из возила и врата су затворили. Врата на која је изашао Бранко Хрњак су клизна и он је залупио врата, али врата са којих је Вукшић изашао, су једна та што се затворе. И чим је овај искочио вани, врата су се затворила. Ја сам остао да седим у возилу. Они су стајали ту поред возила и ја не могу сада да оценим да ли је то било пет, десет секунди, нешто су ту разговарали. Да би у томе моменту сва тројица отишла иза возила. И ја сам осетио да су се врата од марице отворила и да су се врата од марице затворила. И ја сам и даље седео у возилу. Да би у једном моменту, после не знам колико, десет секунди, двадесет секунди, минут, ја не знам, то не могу да оценим, они су поред мене опет прошли, како сам ја седео у возилу, са моје десне стране, поред возила су прошле три особе. Знам да је прошао Вукшић и прошао је тај Зоран Маџарац. Тај трећи који је прошао, ја то нисам уопште препознао о коме се ради. Прошли су испред возила и отишли су у полулук десно у мрак. Ја нисам чуо да се тамо пуцало, ни шта се десило. Само се јако брзо десило, да су се вратили Вукшић и Маџарац су се вратили, јер су прошли поред ћошка марице, па сам видео да су они. А уопште нисам схватио ко је са њима отишао. Када су се врата други пута отворила и затворила и када су поново мени поред десне стране ћошка од марице прошли, тада сам препознао најстаријег сина И Ч , то је супруг од Ј Ч , која овде жена је јуче била на суђењу. Њега сам препознао и чим сам га препознао, ја сам тог момента искочио из возила, изашао сам вани и питао сам Вукшића и Маџарца, „па шта радите, куд водите човека?“. Нисам добио никакав одговор. Они су нестали у томе полулуку и у мраку, за пар секунди и ја сам остао са десне стране возила. Бранка Хрњака нисам видео нигде. Њих двојица су отишли, одвели су И Ч . И после не знам колико секунди или минут, ја сам чуо да се тамо пуца. Знао сам да су га убили, јер ми је Зоран Вукшић познат као убица, који је срећа на овом суђењу, јер му судите за злочин породице Ч и А Б и А Б . Он је убио у Барањи 30 људи, најмање. Он је сваки дан убијао по Барањи. Њему је било свеједно кога ће убити. Чинио је свима услуге, ко се коме није свиђао, он је дошао Вукшић и убио. То су гласине и сви су га се бојали. Видите колики је то човек, тада је био пре двадесет година још крупнији и јачи, носио је браду, носио је велики нож, носио је „Магнум“ као Клинт Иствуд, онај никловани велики, и ко му се није свидео, он је пуцао у њега и убијао. Тако да је било јако незгодно њему се замерити, а овде смо имали сведоке код којих је јео и пио и пуцао им кроз ноге и убијао и од свог кума Б је убио родитеље, оног П и не знам кога, зато што је човек закачио трактором неки стари ауто, па их све поубијао. Па је тамо неке запалио крај цесте, из Торијанаца, не могу се више ни сетити, ја сам у суочењу то припремао се и нисам очекивао да ћу поново излагати ово све.

Председник већа: На Вама је да ли ћете излагати.

Опт. Слободан Стригић: Углавном, ради се о човеку који је убио 20-30 људи и треба бити задовољан што му се суди само за ових пет.

Председник већа: Добро, да видимо, да се вратимо на ово што је било даље.

Опт. Слободан Стригић: Када су одвели И Ч и када се тамо пуцало, ја сам знао да су га убили, с обзиром да знам да се ради о убици, крволоку једноме. Ја сам од страха од возила почео да бежим у леву страну. Видео сам све то у даљини од Белог Манастира. Знам да сам трчао преко репе, била је репа посађена. Стао сам после двадесет корака и нисам знао куда да идем, шта да радим. Гледао сам у возило назад и ја сам се вратио назад, изгубио сам се. Када сам се враћао у возило назад, тако је са леве стране се враћао Вукшић и Маџарац, да би он у моменту пришао мени, држећи „Магнум“ у левој руци, то сам видео да се сјаји у мраку и држао је „Магнум“ и рекао ми, „дођи вамо“. Ја нисам никуда дошао, ја сам дошао до возила и стао сам. Међутим, он је стао мени иза леђа, са моје леве стране, да би у истом моменту Зоран Маџарац се појавио са оцем В , појавио се, довео је са ове стране. Ја сам стајао са леве стране возила код ћошка, да би се Зоран Маџарац појавио са оцем В , да би му Вукшић рекао: „Марш напред усташо“. И човек је ту кренуо, не знам ни куда је кренуо. Ја нисам ни видео шта је ту, шта ту има. Тај човек је кренуо испред мене, да би Вукшић мене гурнуо у лево раме и рекао: „Идем за њим“. Каже, „марш напред, усташо“ и два, три пута је гурнуо мене у раме. Ја сам тога момента имао пиштољ 7,62 „тетејац“ у футроли. И Вукшић је мене два, три пута гурнуо да идем за њим и викао је њему, „марш напред, усташо“. И тај човек је ишао испред нас. Куда смо ми ишли кроз то шипражје, кроз то грање, то је нека уска стаза, ја немам појма, али знам да сам у неки полулук десно отишао, можда педесет корака од возила или педесет метара. И ја сам цело време се окретао и гледао сам више у Вукшића, јер сам се бојао њега, држао је тај „Магнум“, био је мени иза леђа можда метар, два, ја сам се бојао да ће он убити мене. И он је стално викао, „марш напред, усташо“ и стално је тако мене погуравао. Да бих ја у моменту, како сам гледао у Вукшића, јер сам се бојао њега, у моменту сам само приметио да је овај човек В испред мене, не знам, одавде до зида, неких пет корака, да је стајао човек, то ми је додатно улило неки страх, ми када смо ишли, он је био у мојој висини, гледајући водоравно, али када сам ја се окренуо, јер сам стално гледао у Вукшића и када сам се окренуо напред, тај отац В је стајао некако високо, као у небу. Мене је то додатно уплашило. И ја сам видео да тај човек стоји некако високо. Вукшић је стајао иза мене, са моје леве стране. Пришао ми је близу, осетио сам, малтене како ми дише изнад главе. Рекао ми је, „уби усташу“. Ја сам погледао у човека В , тај човек је високо стајао. Његове ноге, његова колена су била мени негде у погледу мојих очију. И он је мени два, три пута рекао, „уби усташу“. Ја сам ставио руку на мој пиштољ, што сам имао тај „тетејац“, али нисам га ни извадио из страха, јер сам стално гледао у њега. Да би он после пар секунди рекао мени, „јебо ти он матер, усташа“ и он је искорачио левом ногом, то се сећам, поред мене и он је пуцао у човека, у леђа му је пуцао, како је човек био окренут, он је пуцао у њега, мени крај главе. Ја сам тог момента зажмирио, оглувео сам. Он је пуко из тог „Магнума“. Ја сам заглувио и зажмирио. Колико је пута он пуцао, ја не знам, само када сам ја отворио очи, тог човека више није било. Ја уопште нисам видео где је он пао, уопште не знам где је човек. Он се окренуо и кренуо је назад према возилу. Ја сам се исто окренуо и кренуо сам за њим. Све ми је тутњало у глави, нисам знао шта ћу, куд ћу. Рекох, тај ће убити и мене. Са намером да се спасим, да преживим, када смо се враћали назад, они су отишли код возила, Зоран Маџарац је био код возила и ја сам отишао, како сам се враћао према возилу, отишао сам одмах, отворио сам врата од возача, од мене. Ту сам имао аутоматску пушку, моју аутоматску пушку сам ту имао у томе држачу и ту аутоматску пушку сам узео са намером да спасем себе и са намером, с обзиром да је убијен, прво су одвели, схватио сам када сам видео, И и оца, прво су одвели малог М Ч и

убили, па су одвели И сина па су убили, па су одвели, оца је он, ишо са мном, он га је убио, то сам видео и када смо се вратили они су отворили врата од „марице“ и поред мене су прошли и одвели су мог школског друга А Ч у истом правцу. Ја сам тог момента отворио брзо врата од „марице“, узео сам аутоматску пушку, имао сам намеру да убијем Хрњака, Вукшића и Мађараца да спасим А Ч , али сам био толико уплашен и мислио сам да ће убити мене. Ја сам кренуо за њима кроз то грање и када сам отишо десетак корака од возила кроз то шипражје, ту је уска стаза нека била, не знам уопште куд иде, ја сам се ту спетљо и са моје десне стране се чуо неки крик, неко режање, нешто се чуло, то ме је трзнило. Ја сам ту поред своје ноге испалио из моје пушке један метак или два метка, десетак корака од „марице“ и наставио сам даље према њима и када сам наставио после 20 корака наишо сам на њих, испред мене су стајали отприлике на истом месту где сам ја мало пре стајао кад је он пуцао у оца В . Они су стајали испред мене. Ја сам гледао у њих, држао сам аутоматску пушку поред десне ноге, нисам смио дигнут пушку од страха, а имо сам намеру да их убијем али док сам ја пришао они су пуцали ту. Када сам ја пришао и видио да они стоје на месту отприлике где сам ја мало пре био са њиме кад је убио оца, ја сам видио слеве стране је стајао Зоран Мађарац, у средини је стајао Зоран Вукшић и с десне стране, како ја гледам у њих, стајао је Бранко Хрњак. Једноставно то је прошло, ја не знам колико секунди, нисам могао се померити од страха, а пушку сам имао у рукама да би Зоран Вукшић „Жути“ с „Магнумом“ у руци мени пришао, директно мени у лице и како је држао тај „магнум“, ја сам мислио да ће он мене убити. Међутим, он је том укоченом руком десном, што је рекао овде да има ту лонгету и те цеви, жељеза та, то није имао. Он је пре тога то имао, али кад се ово дешавало није имао али је руку држао уз тело али без тога. Он је возао „Ладу Ниву“ по Белом Манастиру без тога, он није носио више та жељеза и то када је фамилија Ч убијена, али сам осетио када ми је пришао директно мени у лице и држећи тај „магнум“, ја сам био укочен, нисам се могао померити, он је том некако укоченом руком својом десном мене загрлио и повуко ме, пољубио ме у леву страну образа и рекао ми је на уво, каже он мени „То је њима за нашег брата И “ и тако ме гурнуо да идем назад према возилу и када сам кренуо назад према возилу пар пута сам зажмирио јер сам мислио да ће ми он пуцати у главу. Тако су убили фамилију. У возилу нико ништа није говорио. У једном моменту, колико се могу сетити, он и Мађарац су спомињали неки бунар да се треба вратити да их баце у бунар, нешто су причали о томе али ми тутњало у глави, нисам знао где сам. Само сам имо намеру да се одвојим и да побегнем од њих. Када смо се вратили пред станицу полиције, то је зграда као ова зграда, велика, нова, има исто овако улазну капију као овај суд, дошао сам пред капију, капија је била затворена. Стао сам с возилом пред капију. Они су тога момента сва тројица изашла из возила на десну страну у мрак, јер ту испред зграде су били паркинзи и била су возила, ту је било и моје возило од брата што сам возио неки стари „Мерцедес“ био је ту паркиран и њихова возила су била ту, то сам видео кад сам изашао, углавном рекли су ми да станем пред капију. Ја сам стао пред капију. Они су на десну страну изашли. Изашао је Зоран Вукшић, изашо је Зоран Мађарац и изашо је Бранко Хрњак и отишли су у мрак у десну страну. Ја сам возило утеро у станицу полиције „марицу“, оставио сам је тамо и на исту капију сам изашо с намером да седнем у мој ауто и да побегнем отале што пре јер нисам знао шта да радим са собом.

Кад сам изашо из дворишта кренуо сам на леву страну према мом возилу, тада сам приметио да на цести стоји плави „Стојадин“, а тај плави „Стојадин“ је од породице Ч , јер они су с тим „Стојадином“, има га у списима, с тим су „Стојадином“ се морали јавити кад су им они наредили да дођу, углавном када сам ја кренуо према мом возилу тај „Стојадин“ је већ стајао на цести, а на паркингу је

упаљена била зелена „Лада Нива“ коју је возио он, Зоран Вукшић, а поред њега је седио Бранко Хрњак. Ја сам отишо и упалио мој „Мерцедес“, имо сам намеру да одмах одем отале, и чим сам га истеро на цесту и стао иза тога „Стојадина“ да одем истог момента зелена „Лада Нива“ је стала иза мене, Вукшић и Хрњак и Вушкић ми је показо да ја возим за „Стојадином“, и Мађарац је, не могу се сетити да ли ми је махао кроз прозор да идемо за њим. Нисам могао да се одвојим од њих, од страха, нисам знао шта сада хоће. Када се изађе 50 метара долази се на једносмерну цесту која иде лево у центар према моме стану. Ја сам хтео скренити лево, међутим, они су инсистирали, он иза мене и Зоран Мађарац испред са „Стојадином“ да идем за њима десно, а то је био контра смер, то је била једносмерна улица. Ја сам скренио од страха за њима десно, нисам знао шта ће се даље десити. Километар идући том цестом горе једносмерном контра смер, дошли смо пред велике зграде где је Зоран Мађарац узео од Хрвата директора „Белја“ некога Балде стан и ту је станово са својом Сузаном, Мађарицом неком из Мађарске с којом је живио. Када смо дошли пред те зграде Зоран Мађарац је дошао први са „Стојадином“. Ја сам дошао иза њега, иза мене је дошла „Лада Нива“. Ја сам изашо из аута и стајао сам крај аута, гледо сам шта се дешава. Они су изашли из те „Ниве“ Бранко Хрњак и Зоран Вукшић, у том моменту Зоран Вукшић је ишо право према Зорану Мађарцу и њих двојица су нешто разговарали да ли је он или Зоран Мађарац отворили су неку дрвену гаражу и у ту дрвену гаражу су сакрили „Стојадина“ од породице Ч. плаве боје, да би истог момента после минут то затворили и пришли су мени, не знам ди је Бранко стајао, не могу се више сетити од свега тога, да би они рекли да уђемо сад у зграду у стан код Зорана Мађарца, да идемо на вечеру јер његова Сузана Мађарица ће припремити вечеру. Нисам знао ни шта да радим, ни шта да кажем, а нисам могао никако да се откинем од њих, и у томе улажењу у ту зграду једноставно тако збуњен и у страху ушао сам и ја с њима. Попели смо се на други или трећи спрат, и када смо дошли пред та врата и када смо ушли у стан скренило се десно у неки дневни боравак, да би испред мене Зоран Мађарац у једном моменту испод јакне, он је био у маскирној некој униформи, да би склопљену аутоматску пушку само извадио и наслонио с десне стране на зид и ушао је право у ту просторију. Када смо ушли у ту просторију, ушао је он и ја, та просторија је била неких 4x4, на средини је стајао један столић мали ниски, он је рекао мени да прођем и да седнем, тако да сам ја прошо поред стола и сео сам ту на прву столицу. Бранко Хрњак је прошао и сео је мени са десне стране за тај стол. Зоран Вукшић је сео, како је овај сто са леве стране преко пута био косо од мене, да би Зоран Мађарац сео директно испред мене. Ја никада у животу нисам користио цигарете, кафу, ни алкохол али тада је Зоран Мађарац извадио неку флашу с ракијом и пустио је неку српску музику да свира, били су весели, били су весели, расположени су били он и овај Зоран Мађарац и Вукшић. Овај је пустио ту неку музику и насуо је ту ракију свима. Ја сам попио ту ракију јер једноставно толико сам у шоку био и у страху и у свему томе, ја сам ту ракију попио, томе стресло, нисам никад ни пио. Они су се већ почели смејати и добацивати, причати, уопште нисам регистровао о чему су причали, шта су причали јер ми све тутњало у глави. Да би у једном моменту Зоран Мађарац, када сам ја у станици полиције видио Зорана Мађараца у ретровизору левом, ја сам видео да тај Зоран Мађарац нешто у рукама је држао, стајао је поред возила и нешто је црно имао у рукама али ја то нисам знао шта је када сам га видио у ретровизору и то црно се појавило се сада у стану. Зоран Мађарац је извадио и то су били, да ли један или два новчаника од породице Ч. Он је из тих новчаника извадио, као данас да убијете четворо људи па извадите 2.000,00 динара, он је извадио паре из тих новчаника, смејао се и почео је то да дели и ставио је пред мене један део новца, ставио је пред Бранка Хрњака један део, ставио је Вукшићу и код себе, јер Зоран Мађарац је седио директно испред мене. Када је он то ставио, нисам ништа одговорио

само сам руком тај новац одгурнуо, није ми падало напамет да га узмем, а нисам видео да ли су остали то узели, тај новац је на столу остао али подељен, подељен је свима. Ја сам тај новац одгурнуо, нисам га хтео узети. Он се смејао и ту, шта је радио, дизао се, ишао тамо-вамо и у моменту како се дигао вратио се и из тог новчаника је извадио једну личну карту пластифицирану, старе оне личне карте пластифициране и он се смејао и каже мени „Кад нећеш новац, ево ти за успомену твоји Каранчани“ и он је ту личну карту бацио пред мене. Та лична карта је пала мени, пред мене на стол, ја сам ту личну карту узео и гледао сам, гледао сам слуку али не могу се сетити ко је био, да ли А , да ли М , да ли... не знам ко је био, а он је рекао мени „Кад нећеш новац, ево ти та лична карта за успомену“. Ја сам узео ту личну карту, гледао сам ту личну карту и та лична карта је остала код мене, да би ја после, не знам да ли сам провео пет минута ту, они су већ, нико ништа није причао о том злочину више, само су причали како ће Сузана, Мађарица, од Зорана Мађарца да сада постави вечеру и да ће доћи девојка од Зорана Вукшића „Жутог“ нека Виолета, а Виолета је особа која је свакодневно у станици полиције Бели Манастир у подруму заједно са Вукшићем тукла све живо тамо што се нашло и гасила цигарете на људима и нико ништа то није подузимао да то спречи. Међутим, она није била ту, била је та Сузана, Мађарица. Ја када сам ту личну карту узео, ја сам рекао њима ја морам ићи, ја имам брига и обавеза својих и морам ићи, само сам гледао да се одвојим од њих некако да одем. И успео сам да се дигнем и изађем после пет минута и када сам кренуо њих тројица су остали на истим местима и када сам ја кренуо вани у ходнику приликом изласка срео сам Сузану Мађарицу која је истог момента отварао врата и тог је момента улазила та Виолета, девојка од Зорана Вукшића „Жутог“ јер наводно они су становали спрат-два изнад Зорана Мађарца, углавном ми смо се срели на вратима. Ја сам изашао вани, они су остали сви унутра. Колико су били, шта су причали, шта су радили, да ли су узели новце, нису, ја не знам шта се ту десило. Ја сам упалио од брата мога тај стари „Мерцедес“ који је био 20 и нешто, 30 година стар, отишао сам том једносмерном улицом у стан код мога брата иза робне куће, то је од станице полиције ниже 500 метара, могло је бити око 11 сати, пола 11 - 11. Нисам могао да спавам целу ноћ...

Председник већа: Стригићу, нема потребе да понављате, то смо већ све чули и сви смо ми упознати са Вашом одбраном. Нема потребе, ако Вам је тешко да причате даље нема потребе, поставиће Вам питања бранилац и странке.

Опт. Слободан Стригић: Само да завршим господине председниче.

Председник већа: Ајде, али понављамо исто.

Опт. Слободан Стригић: Ја сам око четири сата изашао из зграде и сео у ауто и отишао у моју кућу у Каранац, шетао сам по воћњаку, чистио сам лишће које је опало од ораса и запалио да гори и ту сам чучнуо, гледо ту ватру како гори, размишљао сам шта се десило. У том моменту сам осетио ту личну карту у џепу. Узео сам и гледо сам ту личну карту, стварала ми је муку и бол и ја сам бацио ту личну карту да изгори, да не гледам ту слику, не знам ко је био на слици. Ујутро кад је свануло, прешао сам у Сомбор, нашао сам брата ди је био подстанар и све сам реко шта се десило. Ту сам остао тај дан, други дан сам се вратио у станицу полиције, нашао командира М Ј и пријавио му то све, што је он овде и потврдио и сведочио. Он је обавестио секретара полиције, а овај је рекао да, то је и сведочио овде, да није ништа ни подузео. Ја сматрам да су одговорни секретар полиције З , знао је за убиства Б 10.10.'91. године и није ништа подузео да ухапси Вукшића, да спаси породицу Ч , командир

станице полиције Д М је стајао поред возила кад је фамилија ушла. Б је три дана их угошћавао у својој кући и наговорио да се освете тој фамилији због његовог сина, извршиоци су Вукшић, Хрњак и Мађарац. Они су криви за злочин те фамилије. Ја нисам могао ту ништа. Пријавио сам коме сам пријавио, зашто се није подузело, зашто се није решавало пре 20 година то није мој проблем.

Председник већа: Добро. Хвала.

Опт. Слободан Стригић: Ја немам кривичну одговорност ту, имам ту љагу и срамоту што сам се ту нашао, али нисам крив.

Председник већа: Добро. Захваљујемо. Само да видимо, питао сам вас браниоче, имате ли Ви можда нека питања? Браниоци, Оливера Гочевски?

Адв. Оливера Гочевски: Не, немам питања.

Председник већа: Хвала. Тужиоче изволите.

Заменик тужиоца: Неколико кратких питања пошто смо већ по други пут, трећи пут чули одбрану Стригића. Значи, прво то кад сте кренули испред те станице милиције, да ли се сећате које је доба дана и каква је видљивост била кад сте кренули? Подсећам 17.10. је.

Опт. Слободан Стригић: Па ја не знам да ли је то било око седам сати, знам да је био мрак. Знам када сам ушао у станицу полицију да је било двориште осветљено све јер су истоварали оружје то у ту гаражу и знам да сам под светлима возио, мрак је био. Да ли је то било око седам сати навече, не знам, не могу то прецизно одговорити.

Заменик тужиоца: Зато што се раније у исказима помиње не мрак, него сумрак, значи није био мрак. Шта сте Ви од наоружања, односно колико времена је протекло од момента када сте кренули испред станице, до места тог несретног трагичног догађаја?

Опт. Слободан Стригић: Из дворишта када смо кренили до места где су људи убијени колико је времена прошло, то ме питате?

Заменик тужиоца: Да.

Опт. Слободан Стригић: Па то је прошло седам-осам минута, то је кад изађем из Белог Манастира, па шта то има, шест-седам километара од станице полиције па 7-8 минута је можда то трајало док се дошло до места где су ти људи убијени.

Заменик тужиоца: На том месту где сте били, да ли је то, да ли има неког растиња високог или средњег које омета видик који можете да обухватите погледом?

Опт. Слободан Стригић: Тим путем којим сам ја ишао са леве стране био је брисани простор и знам да је ту била та репа и видео се град Бели Манастир и то је било земљиште „Белја“ и ту није било никаквих препрека, ништа. Међутим, с десне стране где су они рекли да ја станем, са десне стране то је било све...

Заменик тужиоца: Ја Вас питам за место где сте стали са „марицом“?

Опт. Слободан Стригић: То Вам и говорим господине тужиоче. Ту где сам ја стао, са моје десне стране, то је била нека шума, неки парлог, нешто је ту било, али ја не знам у мраку нисам видео али сам видео ту поред возила да је то нека шума, да је то растиње неко, постојало је нешто.

Заменик тужиоца: Нешто је постојало, је ли то растиње високо?

Опт. Слободан Стригић: Не знам, не могу Вам то.

Заменик тужиоца: Да ли вам омета видик испред Вас?

Опт. Слободан Стригић: Не, ја само видим са десне кроз прозор да је ту, како бих рекао, у смислу неке црне сенке огромне што је нешто затворено, није поглед чистог видика као у леву страну када гледам према граду.

Заменик тужиоца: Од наоружања Ви сте имали?

Опт. Слободан Стригић: Ја сам имао код себе пиштољ службени, ја сам био у униформи мојој, имо сам пиштољ у футроли 7,62 „тетејац“ и у возилу је била аутоматска пушка у наслону између возача и сувозача, то је увек ту стајало.

Заменик тужиоца: Јесте ли имали метака у тој пушци, да ли сте у оквиру имали још?

Опт. Слободан Стригић: Ја не знам колико сам имао јер ја сам тај дан био на положају са Специјалном јединицом на првој борбеној линији на Драви код Осијека и ми смо свакодневно имали сукобе и сусретања са њиховим извидницама које су убијале наше људе на првом положају бента. Колико сам имао оружја, метака у пушци, ја немам појма да Вам кажем искрено.

Заменик тужиоца: Шта је од наоружања код себе имао Вукшић? Говорим на лицу места.

Опт. Слободан Стригић: Ја сам на лицу места, с обзиром да нисам знао шта ће се десити, ја нисам ни обраћао пажњу шта они имају, али сам на лицу места видео да Зоран Вукшић има тај „магнум“ јер сам видео да је мени са леве стране поред главе испружио ту сјајну никловану цев, велики тај „магнум“ и када је пуцао у оца В, а друго нисам уопште видео ко је шта имао од оружја, нисам уопште ни обраћао пажњу. Када смо се вратили, да смо ушли у сви у двориште где је осветљено, када би они изашли, онда би ја приметио. Међутим, они су при повратку, пред станицу полиције стали и изашли су десно у мрак и уопште не знам, само сам приметио да је Зоран Мађарац приликом уласка у стан с десне стране у ходнику наслонио аутоматску пушку, склопљену ону малу, то сам видео, а на лицу места сам видео овога Зорана Вукшића да је тај „магнум“ извадио и пуцао у оца, чак док сам га и возио нисам ни видео да је имао код себе то оружје.

Заменик тужиоца: Да ли сте видели ко је од њих и какво наоружање имао Хрњак и Мађарац кад су улазили у „марицу“?

Опт. Слободан Стригић: Нисам видео, јер они су улазили у други ред возила. Ја сам седио за воланом, а они су на клизна врата у други ред „марице“ ушли, уопште нисам ја гледао, нисам имао потребе да гледам. Поред возила је стајао командир полиције, није ми на крај памети било да ће се нешто тако десити. Да сам знао да ће се тако нешто десити, то се не би ни десило или ја не бих био присутан, не бих ишао, а нисам уопште регистровао, нисам уопште приметио шта су имали од оружја. Само ја знам, људи који иду у сватове да не иду без поклона, а људи који договарају злочин три дана да сигурно нису ишли без оружја на лице места.

Заменик тужиоца: Господине Стригићу, ми Вас сад питамо за чињенице које су Вама познате...

Опт. Слободан Стригић: Па и ово је чињеница, знате ако припремате злочин три дана, а овде смо имали сведоке који су то потврдили, па онда је логично да нису ишли рукама да их гуше и даве, а ја никакве везе с тим немам, сад сам једино ја носио оружје.

Заменик тужиоца: Оставите Ваше закључке за завршн реч.

Председник већа: Стригићу, само, само одговорите на питања, кратко, не морате да износите опсервације. Само питање и одговор, врло кратко.

Заменик тужиоца: На лицу места, рекли сте Ви седите у кабини, овај Мађарац и Вукшић одлазе испред Вас некаквом путањом, колико се отприлике удаљавају од Вас, да ли их видите на месту где су стали пре него што су се вратили?

Опт. Слободан Стригић: Први пута када су без икога отишли?

Заменик тужиоца: Да, да.

Опт. Слободан Стригић: И када су отишли и сами и са другима ја уопште не знам где су отишли. Ја само знам отприлике да сам ја 50 метара ишао, 50 корака када је отац В теран испред мене, а колико су они ишли и где су ишли, ја нисам то видео, уопште не знам колико је то далеко, а када сам ишао за оцем В , па отприлике 50 метара у неки полулук десно сам ишао кад је Вукшић ишао иза мене, а њих нисам видео, значи њих уопште нисам видео, где су отишли, где су стали.

Заменик тужиоца: Кажете, извели су првог, отишли том путовањом, Ви сте их изгубили из вида...

Опт. Слободан Стригић: Да, они су одмах испред возила мени нестали у мраку, после пар корака, али сам приметио да иду право испред возила и да су отишли у полудесни лук и даље нисам видео уопште.

Заменик тужиоца: Изводе другог, трећег и четвртог, да ли и овог другог, трећег и четвртог одводе истом путањом као и овог првог?

Опт. Слободан Стригић: Истим, истим путем испред возила су отишли. Да ли су они тамо негде даље скретали, да ли су ишли, то не знам, али овде поред возила истом путањом су кренули.

Заменик тужиоца: Рекли сте, кад су одвели првог ништа нисте чули.

Опт. Слободан Стригић: Нисам чуо, седио сам у возилу, да ли је свиро тај радио, да ли није, ја не знам али нисам чуо када је први одведен, уопште нисам чуо да се пуцало.

Заменик тужиоца: Рекли сте кад првог одводе да и оптужени Хрњак иде са њима?

Опт. Слободан Стригић: Не, не, Бранка Хрњака нисам видео, уопште га нисам видео. Видео сам поред возила да је прошао овај Зоран Мађарац, Зоран Вукшић и да је прошла та једна особа, али нисам схватио ко је.

Заменик тужиоца: Јесте ли видели у том тренутку где се Хрњак налази?

Опт. Слободан Стригић: Не, не, нисам. Бранка Хрњака нисам видео до ниједног момента, сем задњи пута када је А Ч одведен, јер ја сам тада се вратио...

Заменик тужиоца: Кад одводе другог и трећег, да ли видите где се налази Хрњак?

Опт. Слободан Стригић: Не, ни једног момента нисам видео Бранка Хрњака. Само Вукшића сам виђо и овога Зорана Мађарца. Бранка Хрњака нисам виђо.

Заменик тужиоца: Кад четвртог одводе, где видите Хрњака?

Опт. Слободан Стригић: Када сам се ја после убиства трећег, оца Винка, вратио с намером да узмем аутоматску пушку због себе лично и с намером да њих убијем, тада су поред возила већ испред мене, док сам ја ушао у возило, прошли су, испред мене су отишли Зоран Вукшић, Зоран Мађарац, А Ч је испред њих ишао и иза њих је био Бранко Хрњак.

Заменик тужиоца: Да ли сте тад видели које наоружање има код себе?

Опт. Слободан Стригић: Нисам видео, нисам видео.

Заменик тужиоца: Јесте ли видели на лицу места да Мађарац има аутоматску пушку?

Опт. Слободан Стригић: Ништа нисам видео, не знам ко је на лицу места ни убијао, ни пуцао.

Заменик тужиоца: Кад сте другог којег су одвели тамо...

Опт. Слободан Стригић: И Ч .

Заменик тужиоца: Добро. Јесте ли чули пуцње или пуцањ?

Опт. Слободан Стригић: Тамо се пуцало, тамо се пуцало, ја сам тада побегао од возила.

Заменик тужиоца: Шта сад то значи пуцало? Ви сте ипак...

Опт. Слободан Стригић: Испалило се, пар метака се испалило тамо.

Заменик тужиоца: Ви сте ипак баратали са тим оружјем, били сте у том рату...

Опт. Слободан Стригић: Маните се Ви тога што сам ја баратао, ја сам био обичан грађанин...

Председник већа: Само тренутак.

Опт. Слободан Стригић: И нисам учествовао у рату.

Председник већа: Стригићу, Стригићу.

Опт. Слободан Стригић: Ја нисам био школован и припремљен за такве ствари.

Председник већа: Стригићу, да ли чујете мене, да ли чујете мене?

Опт. Слободан Стригић: Слушам Вас, него немојте ме наводити нешто да сам ја био обучен и да сам ја баратао...

Председник већа: Опет причате, опет причате, значи не слушате ме. Не можете овако да се обраћате тужиоцу, да кажете „маните се Ви тога“.

Опт. Слободан Стригић: Па, немојте ми сугерисати да сам ја, можда нисам никада ни држао оружје...

Председник већа: Тужилац Вам поставља питање, да ли чујете, опет не слушате мене, опет не слушате.

Опт. Слободан Стригић: Кажите.

Председник већа: Слушајте добро шта Вам говорим. Морате са поштовањем да се обратите тужиоцу, под један. Под два, ако нећете да одговорите на питање не морате, то је Ваше право.

Опт. Слободан Стригић: Добро.

Председник већа: И одговарајте на питање, немојте да износите Ваше коментаре. Ви сте изнали сада своју одбрану, чули сте шта Вас је тужилац питао, одговорите на питање.

Заменик тужиоца: Питам за те пуцње, да ли је могао, пре свега да ли је могао приближно да види о каквом пуцњави се ради, да ли о рафалној паљби, да ли о јединачној паљби, из које врсте наоружања?

Опт. Слободан Стригић: Не знам, не знам, био сам у страху, био сам уплашен и не могу уопште да разделим да ли је то рафално, да ли је појединачно, глава ми је тутњала, по репи сам побего, вратио сам се, уопште нисам бројао ни размишљао ко пуца и како пуца, не знам, значи не знам.

Заменик тужиоца: Је ли то важи и за овог трећег кад су га одвели?

Опт. Слободан Стригић: Не знам, не могу Вам одговорити на то питање, не знам.

Заменик тужиоца: Значи и за трећег?

Опт. Слободан Стригић: Не знам, не могу Вам одговорити на то питање. Вукшић је мени пуко поред увета, ја сам заглувио, пуко ми је „магнумом“ оваквим ту поред увета и ја сам заглувио и зажмирио, колико је он пута пуцо и да ли је пуцо не знам више ни то. Само знам да сам заглувио и да нисам ни видео јер ми је поред увета пуко таквим „магнумом“.

Заменик тужиоца: Колико је било отприлике удаљен тај у кога је пуцао, што кажете пукло вам поред ува, од Вас?

Опт. Слободан Стригић: Па тај човек је стајао одавде до зида отприлике, само на висини као кад би сад се ту попео на прозор, значи можда 4-5 корака испред мене је стајао отац В , а Зоран Вукшић је стајао овде иза мене, ево овде је стајао иза мене када је у њега пуцао.

Председник већа: Само да кажемо колико је то отприлике метара било.

Опт. Слободан Стригић: Па 4-5 корака испред мене је стајао.

Председник већа: Ако покажете до прозора, ту има више од 4-5 корака.

Опт. Слободан Стригић: Па три метра, три-четири метра је човек је стајао испред мене.

Председник већа: Добро.

Заменик тужиоца: Е сад у односу на то место где се то догодило кад је пуцао у овог оца Винка, овог трећег, Ви кажете после кад су четвртог одвели...

Опт. Слободан Стригић: Анту.

Заменик тужиоца: Анту, јесте, тамо, Ви сте након неких десетак метара удаљени од „марице“ испалили из ваше пушке?

Опт. Слободан Стригић: Да, један метак или два крај ноге, ту сам се запетљо у то грање и ту сам...

Заменик тужиоца: Прво да видимо, од тог места где сте Ви ту, кажете, испалили, десетак метара од „марице“, колико је то отприлике удаљености до места где се то догодило овом В кад је овај пуцао у њега?

Опт. Слободан Стригић: Па ја када сам ту испалио метак крај себе, ја сам наставио даље према њима по тој угаженој стази, то је растине зарасло и како сам ишо кроз то растине можда после 20 корака, 20 метара, сам наишао на њих да стоје отприлике на том месту где сам ја стајао са Вукшићем кад је пуцао у оца.

Заменик тужиоца: Значи, двадесетак метара од?

Опт. Слободан Стригић: Од овога места када сам ја наставио даље.

Заменик тужиоца: Ви сте данас рекли пуцали сте један-два метка, је ли тако?

Опт. Слободан Стригић: Један или два метка сам опалио крај ноге.

Заменик тужиоца: Кад сте узели пушку из „марице“ или пре тога, да ли знате како вам је пушка била репетирана, односно да ли је била на рафалној палби, на јединачној и да ли је био метак у цеви?

Опт. Слободан Стригић: Не знам, не знам да Вам кажем искрено, не сећам се тога. Ја мислим да сам ја њу репетиро јер имо сам намеру да њих тројицу убијем. Они су задњег мог школског друга А терали, ја сам имао намеру њих убити али сам се бојао, ја сам је репетирао а да ли је била појединачна или...

Заменик тужиоца: Шта сад то значи? Да ли се Ви сећате да сте је репетирали?

Опт. Слободан Стригић: Сигурно сам је репетирао јер имо сам намеру да њих убијем сву тројицу, да бих спасио А Ч .

Заменик тужиоца: У ранијој својој одбрани сте рекли да сте том приликом рафално испалили метак?

Опт. Слободан Стригић: Ја сада кажем да не знам да ли сам испалио.

Заменик тужиоца: Данас сте рекли ...

Опт. Слободан Стригић: Један метак или два метка, ја не знам како је пушка стајала, да ли је стајала рафално или није стајала рафално и сада ово што су они рекли, да ли је имала дрвени кундак или обични, то не знам и то се не сећам. Знам да сам у сукобу са Хрватима, да ми је таква пушка на Светог Никољу 19. децембра пукла по пола, па су ми дали ту са дрвеним кундаком. А коју сам имао на лицу места, да ли је била ова, ја се тога не сећам, ја се тога не сећам.

Заменик тужиоца: Та улазно-излазна врата на тој марици, да ли је то позади или је бочно, са стране, где су људи ови били?

Опт. Слободан Стригић: То је иза, иза марице.

Заменик тужиоца: Рекли сте да сте сваки пут приликом...

Опт. Слободан Стригић: Двокрилна врата су била.

Заменик тужиоца: Била отварана и затварана врата, чули да се отварају и затварају врата.

Опт. Слободан Стригић: Да, чује се да се врата отворе и чује се да се врата затворе. Ко их је отварао, ко их је затварао, ја не знам, ја нисам уопште ишао.

Заменик тужиоца: Претпостављам да сте упознати са налазом и мишљењем вештака, обдукционим записником, Ви и Ваш бранилац и тамо сте могли да приметите да.

Председник већа: Ја бих остао код овога, када завршимо са налазом и мишљењем вештака, па да та питања поставимо када вештаци изнесу своје, да не би сада износили питања, имајући у виду да вештаци још нису изнели свој налаз и мишљење.

Заменик тужиоца: Упознати су, па само један детаљ око проналска неких пројектила, али добро, у реду. Немам више питања.

Председник већа: Оптужени? Пре него што ће они, ја бих Вам поставио нека питања.

Адв. Драган Плазинић: Браниоци, да ли могу?

Председник већа: Не, не могу браниоци, браниоци ће на крају, сачекаћете. Узмите овде имате код себе ЗКП, па прочитајте, упознајте се са детаљима. Само онда овако, када сте дошли овим возилом, да ли сте паркирали крај пута или сте ушли ван пута, то ме занима?

Опт. Слободан Стригић: На лицу места где су убијени?

Председник већа: Да, да ли је возило скренуло са тог пута и ушло са стране или је остало на путу?

Опт. Слободан Стригић: Када сам ја скренуо том пречицом где је Вукшић рекао они да ја идем, после неких километар, два, се изгубила цеста и ту је наставио земљани пут, блатњав пут.

Председник већа: Добро, ишли сте тим земљаним путем.

Опт. Слободан Стригић: И ја сам наставио тим путем и када смо дошли на лице места, где су они планирали да људе убију, он је рекао мени да ја ту станем. Ја сам се томе противио, јер тај пут је висио некако у леву страну, имао нагиб и имао сам осећај ако станем, да ће та марица у леву страну склизнути. Па сам полудесно паркирао на ту као траву и ту сам стао.

Председник већа: Значи, изашли сте са пута, да кажемо?

Опт. Слободан Стригић: Па, леви точкови су остали на десној траци пута, а десни точкови су стали на траву, поред пута сам стао, како да кажем.

Председник већа: Значи, фарови и возила су били окренути према?

Опт. Слободан Стригић: Право.

Председник већа: Право?

Опт. Слободан Стригић: Да.

Председник већа: Значи, према том делу где су их водили, је ли тако?

Опт. Слободан Стригић: Не, не, него.

Председник већа: Кажете да су их водили испред Вас?

Опт. Слободан Стригић: Не, они су их водили тако што је ово возило и они су их водили овако у неком полулуку овде, јер ја сам ту ишао за оцем В , од возила у десну страну у полулук неки, не знам сада.

Председник већа: Кажете, био је потпуни мрак, је ли тако?

Опт. Слободан Стригић: Да, да, био је мрак.

Председник већа: Јесу остали упаљени фарови или су угашени?

Опт. Слободан Стригић: Не сећам се да ли је позиција била или није била, не сећам се, али.

Председник већа: Мислим, у потпуном сте мраку, угасите сва светла.

Опт. Слободан Стригић: Па не знам да ли је била позиција.

Председник већа: Како су ходали по том мраку?

Опт. Слободан Стригић: Ја не знам да ли су они ишли пре тога, па тај терен тражили, извиђали, да ли им је то познато или није, ја то не знам како су они дошли на идеју да то ту буде и да ту доведу људе, ја то не знам, да ли је то Вукшићу познато, пошто он је изјављивао да је ловац, да је знао целу Барању и све те салаше. Сада, ја не знам како је дошло до тога да те људе ту доведу.

Председник већа: Ви сте исто из Каранца, као што је и овај Б Ђ , је ли тако?

Опт. Слободан Стригић: Да.

Председник већа: Познавали сте покојног сина Б Ђ ?

Опт. Слободан Стригић: Па не.

Председник већа: Јесте се дружили са њим?

Опт. Слободан Стригић: Не, И Ђ је.

Председник већа: Ишли сте у кафану коју је држао Маџарац до куће овде
Ч ? Јесте одлазили некада у ту кафану?

Опт. Слободан Стригић: Јесам, јесам.

Председник већа: Јесте били?

Опт. Слободан Стригић: То је пре рата, та кафана је била испред куће породице Ч и ту кафану су сваких два, три месеца изнајмио неки нови, како бих рекао, власник, јер то је била, да извинете на изразу, обична нека, да извинете, рупетина и то су се мењали власници свака два, три месеца и пред сам почетак рата, 1991. године, из Вуковара се појавио тај Зоран Маџарац, а имао је брата, командира полиције и пре рата, Д М . Они су једног момента се појавили и ја не знам ни ко је власник те куће, ни зграде и они су изнајмили и почели су радити. А пошто у мом селу ништа и нема, него има та једна кафана, горе је била још једна код неког Хеке Дениша, Мађара, горе су били старији људи, ми млађи смо ишли доле.

Председник већа: Да ли Вам је познато, само да Вас питам, да ли Вам је познато, да ли је био неки сукоб између породице Ч и породице М ?

Опт. Слободан Стригић: Па причало се да су имали сукоб и ја нисам томе присуствовао, али сам добио информацију од Сузанае, те Мађарице, једно јутро сам ја дошао око 10 сати, ишао сам за Бели Манастир, моја кућа је километар, моје село изгледа тако што има једну улицу дугачку километар и по, па има улицу лево и десно, две, три улице има.

Председник већа: Само Вас питам, да ли Вам је познато.

Опт. Слободан Стригић: Само да Вам објасним. И када од моје куће ја идем, ја морам проћи кроз ту целу улицу, да бих дошао на главни пут, да би могао ићи за Бели Манастир. Тако да увек дођем поред те гостионе и поред куће породице Ч . И једно јутро сам ишао за Бели Манастир и око пола десет-десет је било, ја сам наишао у ту кафану, јер ту смо играли тај билијар и дружили смо се сви из села, када сам дошао, било је ту не знам, можда и пар гостију, сада се и не сећам, углавном та Сузана Мађарица, она је била лепа и згодна девојка и сви су ту више долазили због ње, него због те кафане и Зорана Маџарца. Она је била уплакана и плакала је за тим шанком и лично сам је питао, шта је било. Она је рекла, да су се јутрос, када су се пробудили, они су живели у тој кафани, она је лично рекла мени, када су отворили из спаваће собе те дрвене шалукатре, да су на прозору нашли свињску крваву главу и да је Зоран Маџарац изашао ван и да је видео да то Ч имају свињокољу и да је неко од њих одсекао и ставио ту свињску главу да би њега плашио. А претходно је рекла да ју је вређао мали покојни М Ч , са Јаником Телегдијем који је био припадник Збора народне гарде, да је Јаника Телегди њој као Мађарици рекао, да извинете на изразу, ти као мађарска курво, живиш са четником и Србином, боље је да идеш назад у Мохач, него

што са њим да живиш. И да јој је мали М Ч зезао, ето живиш са четником и Србином, а као у WC идеш и носиш пиштољ у руци. Па ја сам питао, да ли си стварно носила пиштољ, да ли имаш пиштољ. Па каже, је, јер као изађе из собе у кухињу, из кухиње у ресторан и онда из ресторана у WC и као да је М Ч њој рекао, ето живиш са четником, а идеш са пиштољем у WC. И да је ту дошло до сукоба између Зорана Маџарца и тога Телегди Јанике и М Ч , јер су они наводно нападали ту девојку, била је zgodна, лепа и ето, а на крају су, не знам да ли су људе зато побили или су их побили зато што је Б Ђ ћ још додао уље на ту ватру због свог сина. Ја не знам шта се ту десило, али чињеница да је та Сузана издржала дуже под водом него у браку са Зораном Маџарцом. И она га је напустила и отишла и данас живи опет у Мађарској, у Мохачу, месту. А после тога га је и оставила и отишла, а ето он је ушао у сукоб где су људи поубијани. Сада шта је разлог био, не знам.

Председник већа: Сада ћу поновити још једном питање, питао сам Вас то и прошли пут, али хајде да разјаснимо. Рекли сте када сте видели да изводе И Ч , да сте схватили шта се дешава, да га одводе да га убију и да сте се тада уплашили.

Опт. Слободан Стригић: Да, другог су извели И Ч .

Председник већа: Јесте. Ви сте били ту испред кола.

Опт. Слободан Стригић: Да.

Председник већа: То сам Вас питао и прошли пут, кључеви су код Вас.

Опт. Слободан Стригић: Да.

Председник већа: Зашто нисте упалили возило и отишли?

Опт. Слободан Стригић: Па, куда да одем, куда да одем, када не знам куда да одем. Ја никада ту нисам био, не знам куда пут иде, ту је блато, ја не могу окретати возилом и маневрисати, није ми ни на крај памети то било, ја сам побегао од возила.

Председник већа: А што сте Ви бежали онда, не знате где сте, а бежите у мрак?

Опт. Слободан Стригић: Мало пре сам рекао, ја сам видео светла града Белог Манастира, што је удаљено зрачном линијом можда два километра, ја сам преко те репе побегао, двадесет, тридесет корака, па сам се вратио назад, а када сам изашао, питао сам њих, „шта радите, станите, шта радите“. Међутим, они су отишли тамо и пуцали су. Тада сам ја и побегао и вратио сам се назад код возила. Тог момента већ је Зоран Маџарац довео оца, а овај је ишао директно према мени „Магнумом“ и каже, „дођи вамо“. И ту ме гурнуо да кренем за оцем. А да сам ја сада ту имао цесту право или нешто, можда би у том моменту, па нисам се снашао, шта да Вам кажем. Ја нисам знао како се зовем, а не да размишљај сада ћу ја упалити возило, па ћу се у том блату окретати и бежати. Куда да бежим? А куда да идем право, када ја никада том пречицом, ја не знам ни да се иде том пречицом у тај Јагодњак и Болман, нисам уопште знао где сам.

Председник већа: Рекли сте да сем тог пута нема други пут, значи или напред или назад?

Опт. Слободан Стригић: Како нема други, имамо главни пут, цесту којом идем и ту сам ишао главним путем сам ишао.

Председник већа: Нисте могли да се вратите на главни пут?

Опт. Слободан Стригић: Па где да се вратим два километра од главног пута.

Председник већа: Ви сте рекли од када сте отишли, осам минута је било када сте дошли, малопре сте рекли.

Опт. Слободан Стригић: Од скретања са главног пута.

Председник већа: Осам минута је било?

Опт. Слободан Стригић: Само мало, од скретања, од Станице полиције до тога скретања се дође можда за две минуте, ту има можда километар, два.

Председник већа: Где сте се зауставили?

Опт. Слободан Стригић: Из дворишта станице полиције, возимо главним путем и до тог скретања лево, ту се дође можда за минуту, две и ту где се скренуло у лево, на тај пољски пут, ту када се скренуло лево, ту има цеста, можда километар, два, јер је ту нека фирма пољопривредна била, па има пут цеста километар, два, али она задња два километра сам био у том блату и у тој пречици. А уопште не знам где даље иде, јер ту, ја не знам где ти путеви иду, уопште не знам где сам био, мрак, ноћ, нисам ту никада био и не могу ја сада ту окретати возило и бежати од Вукшића и од њих, а они ту стоје са оружјем и не знам ни шта се дешава.

Председник већа: Да Вас питам, малопре сте изјавили да сте узели пушку, хтели сте све да их побијете.

Опт. Слободан Стригић: Хтео сам их убити сву тројицу.

Председник већа: Зашто Хрњака, када Хрњак све време стоји са стране, нити прилази, нити, тада у том тренутку не ради ништа?

Опт. Слободан Стригић: Хрњак је цело време иза возила, ја не знам да ли он отвара возило и затвара, да ли он вади и додаје.

Председник већа: Значи не знате која је његова улога, а ипак имате намеру?

Опт. Слободан Стригић: Ја не знам, само сам приметио да су сва тројица.

Председник већа: Да га убијете?

Опт. Слободан Стригић: Сва тројица су извели А Ч и хтео сам убити сву тројицу, али од страха нисам смео дигнути пушку да пуцам на њих.

Председник већа: Његово убиство је било на крају, како сте Ви изјавили у Вашој одбрани. Овде сте рекли данас, ја се не сећам да сте то раније поменули, да је био договор да се ови људи баце у бунар, да су се Маџарац и Вукшић договарали. То сте сада први пут поменули, ја то нисам чуо раније да сте рекли.

Опт. Слободан Стригић: Па ја мислим да сам.

Председник већа: Не, нисте помињали, колико ја знам и колико имам у транскрипту.

Опт. Слободан Стригић: Ја сам убеђен да у транскриптима у првим мојим изјавама негде постоји да се помињало у моменту у марици да се треба вратити, да те људе баце они у бунар. Ја сам убеђен да то постоји и да сам ја то рекао. Других разговора у возилу није ни било. Али су то поменули Вукшић и овај како се зове, Зоран Маџарац, а и претходно када су изашли први пута, можда су га и тражили, па нису нашли тај бунар или не знам шта.

Председник већа: Да ли тамо има неки бунар, када већ помињете?

Опт. Слободан Стригић: Ја не знам, ја не знам, ја нисам тамо никада ни био.

Председник већа: А како онда закључујете да су тражили бунар?

Опт. Слободан Стригић: Па куд су ишли, шта су ишли, ишли су да извиде терен да виде, а Вукшић је пре тога изјављивао да је ловац, да зна целу Барању, да је био по тим салашима. Можда је то њему било познато, можда је он пре два дана био да види то место, ја не знам како су ме ту и довели. Не знам зашто је то рађено, зашто нису ишли кући код њих, па тамо њих поубијали. Па ја немам са тим никакве везе, него не знам зашто је то све рађено, зашто су мене у то упетљали. Ја немам никаквих додирних тачака, ја са њима нисам у добрим односима, нисам припадник њихове јединице. Ја сам био припадник специјалне јединице за прву борбену линију, где смо имали проблем као Срби, када се деси пробој хрватских снага. А они су били позадинске јединице, неке интервентне, где је био командир Душан Маџарац и све што се покрало, поплаћкало, однело, то иде од њих, а видите, у Барањи је убијено преко 100 људи. Па то није радила моја јединица. Ми смо ишли на прву борбену линију. Тамо у Барањи је убијено преко 150 људи, због телевизора и фрижидера.

Председник већа: Питао Вас је тужилац, а и ја Вас питам, ако сте ишли на прве борбене линије, били сте елитна јединица, одједном толики страх код Вас.

Опт. Слободан Стригић: Па шта би Ви радили да се нађете међу тројицом, која су спремна да убију људе, ја се нисам договарао са њима.

Председник већа: То су Ваши саборци, који се налазе ту, са којима сте се дружили. Због чега се Ви плашите њих тројице толико?

Опт. Слободан Стригић: Како да се не плашим, њих тројица доведу људе и за минут људе поубијају и шта ја да радим, шта да ја радим? Па ја сам имао пушку, нисам је смео дигнути. Ја да сам смео, ја би њих убио, а шта да сам их убио? Данас да за њих одговарам? Или тамо њихова фамилија да убија моју фамилију? Шта сам ја могао то

радити? Па Ви имате овде у списима да је то припремано и договорано. Па пет дана су ишли тамо-вамо, договарали тај злочин, припремали. Шта сам ја могао? Па ја имам сведока Ј К са ким је он био у притвору, који је рекао мени када је изашао, да му је Бранко Хрњак рекао да се он шалио на мој рачун, па рекао, што Стригић није спасио некога од тих људи. А Бранко Хрњак му је рекао, па шта, ми би га убили да је нешто покушао, па шта ја знам каква је његова улога била иза возила, да мене убије или да ме не убије. А три дана припремају злочин. То је потврдио и Б Ђ и Љ Ђ, да долазе и П Л сведок који их је видео из куће Б Ђ, да иду тамо, фамилија Ч је рекла да су они били у дворишту, да су их одвели. Ја то ниједног момента нисам знао уопште шта ће се десити. Нисам се ни припремао, па ту поред возила је стајао командир станице полиције Душан Маџарац, рођени брат од Зорана Маџарца. Нисам имао представу, да сам бар видео да су они ушли у возило, па бих онда то рашчишћавали, чекај, зашто људе водите, јер њих су привели због крађе свиња неких, јер њихов је отац радио на фарми као ветеринар.

Председник већа: Добро, то знамо.

Опт. Слободан Стригић: Па свиње одвела Војска Југославије у сто камиона.

Председник већа: То сте већ рекли, добро. Саоптужени, да ли имате питања? Изволите. Само станите овде и укључите микрофон, који Вам је најближи. Само се представите.

Опт. Зоран Вукшић: Окривљени Вукшић Зоран. Хтео бих само да кажем, за ово што господин Стригић износи, да од првог саслушања што је рекао и дао изјаву, одбрану, шта ли више, да је све изрежирано и није добро научио напамет. Постоји ако не у њега који је прикрио, постојала је код мене фото-документација, имате фотографије од 1991. када је био на ВМА, он, покојни Ј, и Ј је недавно умро, тако чујем, ако је истина, он, покојни Ј и не знам ко још, ја мислим његов брат, на ВМА, фотографија, где је господин Стригић ту и овде сам имао тако малу брадицу у то време, када сам био рањен и 1995. године, отприлике, може се и то можда преко фотографије проверити, пред његовим локалом у Батини, онда сам имао дужу браду када смо се сликали, ја, он, исто имате ту фотографију. То што износи лажи, да је била мржња између нас и било чега другог, све износи лажи.

Председник већа: Добро, да ли има питања неких само?

Опт. Зоран Вукшић: Не, само сам хтео то да кажем, да можете проверити у тих пет, шест година, да све ово што је сада изрежирано, да све лаже. Имате фотографије, од 1991. године у болници када сам био, када ми је био у посети све до 1994.-1995. године, дакле, никада ја нисам био са њим у завади, никада, не са њим, него са било ким.

Опт. Слободан Стригић: Ја бих питао господина Вукшића.

Председник већа: Ви сте имали право да постављате питање.

Опт. Слободан Стригић: Да ли је он био у војсци пре тог убиства.

Председник већа: Не, не, Ви сте имали право да постављате питања, сада се постављају питања Вама. Хрњак, немате питања? Немате. Браниоци, изволите, саоптужених.

Адв. Драган Плазинић: Драган Плазинић, бранилац окривљеног Вукшића. Стригићу, интересује ме, када сте, ко је први човек коме сте испричали о овом догађају након тог догађаја?

Опт. Слободан Стригић: Па то јутро када сам из мог села отишао у Сомбор, где ми је брат био подстанар са женом код Саве Јовановића, њиховог кума, то јутро у 7 сати, пола осам када сам стигао, испричао сам брату шта се десило. Био сам растрешен, плакао сам. Рекли су ми да одморим ту да останем и други дан да то пријавим командиру полиције, командиру моје специјалне јединице М Ј . Ја сам други дан дошао у Станицу полиције и тада сам то пријавио командиру моје јединице М Ј шта се десило и како сам преварен, што се тиче возила и како су те људе, како да кажем, ликвидирали, Вукшић и Зоран Маџарац. Прво сам брату рекао, јер ми је он рекао да одморим, да дођем к себи мало и да одмах то пријавим мом командиру М Ј , пошто је М Ј био у Станици полиције Бели Манастир, један од најшколованијих људи, пре рата самостални инспектор, завршио је највише школе, био је један од најшколованијих и он је био мој командант те специјалне јединице и он је прва особа службена коме сам ја то пријавио и да је он рекао да ће обавестити секретара Станице полиције Р З , што је исти М Ј то овде на суђењу и потврдио.

Адв. Драган Плазинић: Добро. Да ли сте њима препричавали догађај приближно овако као што сте сада нама препричали?

Опт. Слободан Стригић: Не, рекао сам М , брату сам испричао све шта се десило, и снаји и томе куму што су били тамо, исплакао сам се и рекао све шта се десило, а М Ј сам покушао да објасним, али он је рекао, „ма не занима ме то“, каже, „ко је био, шта је био“, он ће обавестити секретара З , па нека он види шта ће даље радити. Нисам му детаљно описивао, само сам рекао да је фамилија из мог села убијена, отаац и три сина, ништа друго.

Адв. Драган Плазинић: Добро. Да ли Вас је Ј некада обавестио о томе, да ли је разговарао са З , какав је одговор добио?

Опт. Слободан Стригић: Не, не, мени ништа посебно није рекао никада, а ја ћу Вам одмах одговорити, то је у самој станици полиције Бели Манастир била једна јавна тајна, за ту фамилију, јер та фамилија је колико знамо из спискова, из доказа, они су поподне доведени у Станицу полиције. Та Станица полиције је била пуна полицајаца, ти људи су седели тамо на клупи у ходнику, сви су их видели и сви су знали чим је Вукшић дошао у село по њих и чим их је Вукшић и одвео из Станице полиције, да је та фамилија убијена. А ја сам припадницима моје јединице исто и даље свима рекао шта се десило. Ја то нисам никада крио.

Адв. Драган Плазинић: Којим сте припадницима Ваше јединице то испричали?

Опт. Слободан Стригић: Па свима, ја сада не знам коме, али то је цела јединица знала, нас је било око педесет, сви су знали шта се десило, истог момента и то

је била јавна тајна у Станици полиције, то нико ништа није хтео подузети. Р
З је требао бити секретар СУП-а где је убијено 100 људи, имате његову изјаву где он каже, да је знао одмах за убиство А Б и ништа не хапси овога несретника, да спаси све остале људе. Тако да је то била једна јавна тајна и нико ништа није подузео. И са том намером сам то пријавио, после војсци, Војној безбедности, М В, у касарни „Парагово“, он је био у Војној безбедности, све сам му испричао и рекао, да би ме војни полицајац Б, пребацили су ме на Војни суд, у истој соби сам био где сам 2009. године доведен овде. Ово је био Војни суд, у истој соби 195-196, не знам ни ја више, у истој соби сам био, доведен сам на Војни суд. Исто сам све то пријавио, рекао, да би мирном интеграцијом преузимања састава Републике Српске Крајине у поврат Републике Хрватске, командиру јединице која је паралелно формирала хрватску власт са српском влашћу, С К који је свако јутро из Осијека доводио осам полицајаца који су формирали хрватску власт, на моје питање, да ли су решили тај злочин, одговорио да немају сазнања. Све сам му објаснио и рекао и оптужио сам Вукшића и Маџарца за убиство те фамилије, на наговор тог несретног Б Ђ и сви они имају у томе удела и ја немам са тим никакве везе, нити сам то договарао, нити сам имао разлога да се светим ја за неког И Ђ, нити је мој брат М кум деци И Ђ. Тај исти И Ђ као инспектор полиције, он је човек старији од мене био десетак година, он никада мене није поздравио, он, ја сам на станици стајао, чекао сам аутобус, он никада мене није повезао у Бели Манастир, нисам уопште контакта са тим човеком имао. Али када је почео рат и сукоб, сви су се ту зближавали, сви су одједном постали пријатељи, сви су србовали, сви су носили четничке капе и поздрављали се са три прста. Па су се сви слизавали, како да кажем, али ја конкретно, никада нисам разговарао са И Ђ пре рата и ништа. Али када је он убијен у мом селу и Недо Томић рањен, та несрећа је нас у селу једноставно још више зближила као Србе да опстанемо и да не страдамо, јер хронолошки гледано, прво су Хрвати у Барањи убили седам, осам Срба, а онда су Срби са новосадским корпусом истерали те Хрвате из Барање и шта ја сада ту, нити сам ја то почео, нити завршио, нити сам коме зло учинио. Имали сте овде сведоке из мог села, и Хрвате и Мађаре, који су се данас вратили као протерани и за мене нико ништа лоше не каже. А Ви овде од сто сведока ниједног сведока немате, ниједан ред, да ме оптужује за било шта, да сам некоме нешто лоше урадио. Напротив, са мојом марицом сам их четворицу „зенгиста“ који су ухапшени да их не убију Срби, Вукшић Зоран и такви као он, да их не убију у станици полиције, одвезао сам их у станицу полиције Сомбор, где сам их предао и где су људи остали живи и здрави. Ако нисам убио те наоружане „зенгисте“, што бих убио моје другове са којима сам ја одрастао? Тај мали М је мени платио сто пута кока-колу и тај А и играли смо заједно билијар. Никакве намере нисам имао. Они су убили те људе.

Адв. Драган Плазинић: Е сада излазите доста ван онога што сам Вас питао. Интересује ме, хајде да се вратимо сада на оно што Вас ја питам, ван, рекли сте сада да сте, да је цела Ваша јединица знала о томе, дакле, испричали сте свима. Да ли сте некоме ван јединице причали о том, препричавали тај догађај?

Опт. Слободан Стригић: Свима, кога је год занимало, ко је год питао за породицу Ч, истог момента сам рекао да би после пар дана дошао Зоран Вукшић и Зоран Маџарац у станицу полиције пред дежураном и претили ми да ће ме убити, да пуно причам и питали су, где да нађу Л Ј, званог полубрата од породице Ч, да га убију, јер се он информисао где је нестала фамилија, па ми је Вукшић рекао да ће ме ликвидирати, да ће ме убити, зато што ја причам свима.

Адв. Драган Плазинић: Колико је то после овог догађаја било?

Опт. Слободан Стригић: Па то је било пет, шест дана, јер су тражили брата њиховога, Л Ј, званог „“, кога сам ја лично преко С и Ј обавестио да побегне из Барање, јер ће га убити. И човек је на дан сахране Ч побегао за Мађарску. Тражио га је Вукшић и овај Маџарац да га убију, зато што је полубрат, па се распитује где су ови нестали, као што су и ону бабу А Б ишли у болницу је тражити да је убију, што је остала жива, што су је ножем.

Председник већа: Вратимо се само на питања, одлазите сувише широко и понављате се.

Адв. Драган Плазинић: Сада ја бих Вас питао, овај, колико сте укупно пута препричавали овај догађај разним особама?

Опт. Слободан Стригић: Сто пута, кога је год занимало, ја сам му рекао шта се десило.

Адв. Драган Плазинић: Добро, интересује ме, да ли сте Ви сазнали за чин проналаска лица места, убиства од стране полиције, да ли сте знали да се врши увиђај, да ли сте знали да се прикупљају докази, да се формира?

Опт. Слободан Стригић: Нисам то знао, нисам то знао, јер ја сам обавестио командира моје јединице, он је рекао да је обавестио секретара СУП-а. То је био њихов посао да то реше одмах други дан, а не после 40 дана.

Адв. Драган Плазинић: Да ли сте у селу чули да су пронађена тела ових чланова породице Ч

Опт. Слободан Стригић: Нисам, нисам.

Адв. Драган Плазинић: Да је била сахрана некаква?

Опт. Слободан Стригић: Сахрана је била, сахрану сам ја.

Адв. Драган Плазинић: А јесте чули за то, да је била сахрана, да ли сте знали за то?

Опт. Слободан Стригић: Извините, сахрана знам када је била, јер ја сам био на раскрсници у Каранцу, када су камионом довели четири сандука и истоварили у двориште и од страха нико није смео доћи ту, ту је било двадесет жена. Ја сам стајао на раскрсници са Славком Симићем и видели смо, каже, гледај шта су урадили, мајмуни, четири сандука су сложили тамо. То сам видео, а на сахрану нико није смео доћи, дошло је двадесет жена, јер су претили да ће доћи ова будала и да ће их све побити.

Председник већа: Само молим Вас, без вређања.

Опт. Слободан Стригић: Па шта да му кажем.

Адв. Драган Плазинић: А коме је претио?

Опт. Слободан Стригић: То је убица.

Адв. Драган Плазинић: Да Вас пигам, коме је прећено да ће доћи ова будала да их побије?

Опт. Слободан Стригић: Па причало се по селу, нико није смео доћи на сахрану. Јавни поговор је био да се не иде на сахрану, јер доћи ће Вукшић и Маџарац, па ће поубијати људе који иду Срби као, а сви су га се бојали. Вукшић када дође, онда је то страшно, убије човека, узме све новце, узме ресторан, узме стан, узме шта хоће, узме ауто, вози, имали сте сведоке, слушали сте то од свих.

Председник већа: Добро, вратимо се ми на питања.

Адв. Драган Плазинић: Пре него што сте, дан пре, ноћ, заправо, пре хапшења, Ви сте се састали са Хрњаком?

Опт. Слободан Стригић: Нисам се ја састајао са Бранком Хрњаком, него ја сам био код мог пријатеља Д а М , а он је заједнички пријатељ и Бранку Хрњаку и он је мој ауто испред могао да види. Ја сам имао прилике да се пар пута, пошто он живи у Сомбору, а ја у Бездану, петнаест километара од Сомбора, па сам имао прилике ових двадесетак година, да се сретнемо и пар пута сам га покушао питати, зашто се то десило, откуд он у свему томе. А он се увек мени насмејао и каже, ма не знам ја шта ти причаш.

Адв. Драган Плазинић: А шта Вам је рекао у том последњем сусрету пред хапшење, јесте разговарали?

Опт. Слободан Стригић: Па није он мени ништа рекао, него се знало да се са нама обавио разговор, и са њим и са мном, од стране истражитеља за ратне злочине, па је Д М питао њега и мене, како је то било, шта је било, па ту је било неког препричавања, па је Д М њега питао, па јесу ли људи били везани, па ја кажем, ја не знам, ја им нисам ни отварао марицу ни затварао, нити сам видео. Бранко Хрњак је одговорио њему, „нису били везани“, на шта је Д М одговорио: „Па како нису побегли?“. Не знам шта је овај одговорио и онда је Д М питао, „па да ли је Стригић убио“, он је рекао, „није убио никога“.

Адв. Драган Плазинић: Добро, кажите ми, колико сте дуго Ви били код М тада у том разговору?

Опт. Слободан Стригић: Па то је било можда неких пола сата, пола сата смо се срели. Ја сам ишао по моје дете, ишла је тамо бавити се спортом, па сам ишао по дете па сам чекао да заврши тренинг да је возим, па смо се ту срели.

Адв. Драган Плазинић: А сутрадан, у колико сати сте ухапшени?

Опт. Слободан Стригић: Ја сам ухапшен 24.12.2009. године ујутру око 6 сати су дошли ови момци из Београда по мене, а још Бранко Хрњак је коментарисао код Д М а, не зна шта да ради, да побегне, да не побегне. Кажем ја, па види,

ако си крив, ти бежи, ја нећу да бежим никуда. То је био коментар сав, свеједно ће нас сутра ујутру ухапсити. Тада сам прокоментарисао кроз шалу. Међутим, тако се и десило, тако се и десило.

Адв. Драган Плазинић: Не бих ја имао више питања.

Председник већа: Хвала.

Адв. Драган Плазинић: Одговорио је у међувремену на још нека питања.

Председник већа: Изволите. Колегиница је имала прво право, пошто је бранилац.

Адв. Радмила Бјелетић: Адвокат Радмила Бјелетић. Пошто се господине Стригићу снима овај Ваш исказ, ја сматрам да нисам погрешила, али имаћемо транскрипт. Ја сам записала једну Вашу реченицу, Ви сте данас изјавили – „Б
Ћ их је гостио три дана и наговарао на тај злочин“. Моје питање је, кога је гостио три дана и одакле Вама сазнања да их је гостио три дана, кога и да их је наговарао на тај злочин, како Ви кажете?

Опт. Слободан Стригић: Ми смо, ја се извињавам, ми смо овде имали сведока Љ Ћ, супругу И Ђурковића, која је потврдила да су два дана долазили Бранко Хрњак у њихову кућу, Зоран Вукшић „Жути“ и Зоран Маџарац. То је посведочила супруга покојног И Ћ. Да би исто рекао после и Б Ћ, да су га један дан тражили, па га нису нашли, па су га нашли други дан. Међутим, ја сам јуче овде предложио да се саслуша Ћ М, коме је Б Ћ тетак, а Ћ М је од Б Ћ, како да кажем, жена је рођена сестра оцу од Ћ М и он је у тој несрећи, када је његов син убијен, с обзиром да је Б Ћ, имали сте сведока овде П Л.

Адв. Радмила Бјелетић: Извините, морам да Вас прекинем, само одговорите конкретно на моје питање.

Председник већа: Само питање, не, не, само тренутак, има потпуно право сада бранилац када тражи да прекинете. Питање је, како сте сазнали.

Опт. Слободан Стригић: Ћ М је сваку ноћ.

Председник већа: Само тренутак, да ли сте то сазнали овде из исказа ових сведока који су били?

Опт. Слободан Стригић: Не.

Председник већа: Или сте то знали тада у оно време када се то десило?

Опт. Слободан Стригић: Нисам знао, него, молим Вас, да објасним.

Председник већа: Сада говорите за тог, то је Ваш предлог, то ми знамо.

Опт. Слободан Стригић: Није то мој предлог, него имате у транскрипту од сведока П Л .

Адв. Радмила Бјелетић: Одакле Вам, молим Вас.

Председник већа: Добро, опет говорите о томе, шта су сведоци изјавили.

Опт. Слободан Стригић: Немојте ме молим Вас прекидати.

Председник већа: Не, не, само на питање одговорите.

Опт. Слободан Стригић: Да будем јасан, молим Вас да будем јасан.

Председник већа: Ви сада када почнете од петка па надаље ...

Адв. Радмила Бјелетић: Моје конкретно питање је, одакле Вам сазнање да је Б Ђ наговарао те људе на злочин?

Опт. Слободан Стригић: Ђ М је седео код њега у кући свако вече, нису долазили само дању, него су три, четири пута ноћу били.

Адв. Радмила Бјелетић: Одакле Вам сазнање?

Опт. Слободан Стригић: Ђ М ми је рекао да је био присутан у кући где су ноћу долазили Бранко Хрњак, који је јео кобасице и пио ракије и рекао деди Б , „ми ћемо то решити“. Био је Зоран Вукшић и Зоран Маџарац. Ја кажем шта су још причали, каже он да се Вукшић окрене и погледа у мене што ја ту седим. Ја од страха побегнем вани. Он је као сведок рекао мени да су и ноћу долазили, не само дању. То су сазнања која сам ја добио пре месец дана.

Председник већа: Добро.

Адв. Радмила Бјелетић: Хвала Вам.

Опт. Слободан Стригић: И тај сведок је предложен да се овде саслуша.

Адв. Радмила Бјелетић: Хвала. После ове реченице коју сам Вам цитирала, Ви сте рекли, изјавили сте данас: „То су урадили Вукшић, Маџарац и Хрњак“. Моје питање је, шта је урадио Хрњак?

Опт. Слободан Стригић: Па ја не знам шта је он урадио, ја знам по овим изјавама сведока да је свесно учествовао три дана у припреми злочина.

Председник већа: Опет се враћамо.

Опт. Слободан Стригић: Не знам ја шта је он урадио.

Председник већа: Којих сведока, ових који су сведочили после овде?

Опт. Слободан Стригић: Па ови који су овде сведочили, Ђ и Ч су рекли да је Бранко Хрњак у томе учествовао заједно са њима, а на лицу места по животном искуству, по размишљању логичном, исти стоји иза возила три пута, док некога има у возилу. Када четвртог одводе, одлази и он. Значи нема више кога да чува у возилу. Сада колики је његов удео био, да ли је он тамо пуцао или није, ја то не знам, ја нисам видео да је он убио, нисам видео ни да је Маџарац убио, нисам видео, да ли је Вукшић још некога убио. Ја сам видео убиство оца од стране Вукшића. Али какав удео они даље имају, ја не знам, ја нисам одлазио тамо.

Адв. Радмила Бјелетић: Јесте ли Ви, господине Стригићу, данас на питање тужиоца одговорили да када су изводили првог, другог и трећег, да Хрњака уопште нисте видели? Да ли сте Ви то данас изјавили?

Опт. Слободан Стригић: Бранка Хрњака ја нисам видео када су људи одвођени тамо. Само када је четврти одведен, А Ч , Бранко Хрњак је отишао заједно са Вукшићем и са Маџарцем у истом правцу за А Ч . Али у првом случају, другом и у трећем, ја нисам видео Бранка Хрњака где стоји, јер он стајао иза возила, је ли он отварао врата, затварао, ја не знам. Ја сам само чуо да се врата отворе, затворе и ови прођу поред возила са човеком. Ко је отварао и затварао, ја не знам, ја нисам ишао иза.

Адв. Радмила Бјелетић: Хвала. На главном претресу од 01.11.2010. године Ви сте изјавили да сте о свему овоме испричали Ј С и Вашем брату

Опт. Слободан Стригић: Да.

Адв. Радмила Бјелетић: И Ви сте Вашем брату када сте му испричали, цитирам, Ваш брат је прокоментарисао: „Ето шта уради једна баба“. Ја кажем каква баба, а Ви кажете: „Није баба, него Зоран Маџарац и Зоран Вукшић, „Жути“, каже он. Ма то је све потекло од породице Ђ Б Ђ и Ц Ђ “. Моје је питање, с обзиром на данашњу Вашу изјаву, где сте рекли да су то урадили Вукшић, Маџарац и Хрњак, Ви у овој причи коју причате Вашем брату, Хрњака нигде не спомињете, да ли је тако? Зашто га нисте споменули, ако је и он то урадио као што говорите?

Опт. Слободан Стригић: Шта ћу ја њега помињати, ја и сада кажем, тамо су стално одлазили Вукшић и Маџарац, а када је задњи одведен, за њима је отишао и Бранко Хрњак. Па логично је да су ова двојица убили ове, а да ли је на крају убио Бранко Хрњак, откуд знам, а ови су ми били ближи, познатији, Вукшић и Маџарац. Ја Бранка Хрњака и не знам, не знам ни шта му је требало да иде тамо-вамо, дошао човек из Славоније, што није остао у свом селу, него дошао у моје село па одвео људе које не позна. Мислим, ја не знам ни шта је учествовао у свему томе.

Адв. Радмила Бјелетић: Хвала. Да ли Ви Вашег брата питате, одакле он има сазнања?

Опт. Слободан Стригић: Не питам ја, нисам ја питао ништа. Он је овде објаснио да је имао поговор.

Председник већа: Само тренутак, нисте чули питање.

Опт. Слободан Стригић: Одакле та баба и то, то хоћете питати.

Председник већа: Сачекајте прво да чујете питање, па онда дајте одговор.

Адв. Радмила Бјелетић: Да ли сте Ви питали Вашег брата, шта то значи што је рекао, „ето шта уради једна баба“ и одакле му је познато, како се Ви изјашњавате да Вам је рекао да је то потекло од породице Б Ђ ?

Опт. Слободан Стригић: Шта је питање сада?

Председник већа: Чули сте.

Адв. Радмила Бјелетић: Ја мислим да сам била врло јасна.

Опт. Слободан Стригић: Шта сам питао мог брата.

Председник већа: И да ли сте питали.

Опт. Слободан Стригић: Која је баба у питању? Шта, ја ништа нисам разумео.

Председник већа: Да ли сте питали Вашег брата, одакле му сазнања да је то потекло од породице Ђ , када је он Вама то саопштио?

Опт. Слободан Стригић: Нисам ја ништа питао, он је овде објаснио да је поговором.

Председник већа: Не питам ја шта је он нама објашњавао, питам Вас, то Вам поставља питање и бранилац, значи да нам Ви објасните, зашто.

Адв. Радмила Бјелетић: Да ли сте Ви питали Вашег брата, шта то значи, „шта уради једна баба“?

Опт. Слободан Стригић: Нисам ја питао њега ништа. Ја сам у тој муци се исплакао, испричао шта се десило. Шта сам се ја сада распитивао ко је, шта је. После по јавном поговору се то причало, да је та баба плакала, да су причали, ето сада породица Ч је у једном моменту, они су били поштена фамилија, били су са нама Србима на првим борбеним редовима, напустили су Барању, Мађарску, људи су их вратили у Каранац.

Председник већа: Опет почињете да ширите причу.

Опт. Слободан Стригић: А онда је породица Ђ почела причати, ево вратиле се усташе.

Председник већа: Опет се враћамо на исто.

Опт. Слободан Стригић: Као убиће синове од И Ђ .

Председник већа: Да ли Ви чујете?

Опт. Слободан Стригић: Морам све објашњавати, зато што.

Председник већа: Не морате Ви то да објашњавате.

Опт. Слободан Стригић: Ви то ништа не схватате, ја то три године причам.

Председник већа: Да ли чујете Ви мене?

Адв. Радмила Бјелетић: Ја Вас молим да ми као браниоцу конкретно одговорате на питања, само оно што Вас питам.

Опт. Слободан Стригић: Не могу Вам одговорити на то питање, то не разумем питање.

Адв. Радмила Бјелетић: Ви можете да кажете да не разумете питање, то је једно, а ако кажете не разумем, онда ћу се ја потрудити да Ви разумете питање. Ево, да ли ћете ово питање разумети: у каквим је односима био Ваш брат М С са покојним И Ђ и уопште породицом Ђ ?

Опт. Слободан Стригић: Није био у никаквим односима, нити смо фамилија, нити смо род, ни помоз Бог, нисмо нико и ништа, али ћу ја покушати Вама објаснити.

Адв. Радмила Бјелетић: Добро.

Председник већа: Није потребно, нису пријатељи, нису ништа?

Опт. Слободан Стригић: Не, не.

Адв. Радмила Бјелетић: Да ли се они посећују, да ли иду један другоме на славу, да ли је Ваш брат М С и да ли имате сазнања да је ишао на славу?

Опт. Слободан Стригић: Па то питајте њега.

Адв. Радмила Бјелетић: Да ли имате сазнања, ја Вас питам.

Председник већа: Питање је, да ли Ви знате или не знате? Не морате одговорити ако не знате.

Опт. Слободан Стригић: Не знам, то морате питати њега.

Председник већа: Добро.

Опт. Слободан Стригић: Знам да је радио заједно у полицији са И Ђ , а да ли су били добри или нису били добри, ја то не знам, то морате питати њега.

Адв. Радмила Бјелетић: Да ли Ви имате сазнање у моменту када Ви седате у ту марицу, где се налазио Бранко Хрњак? Да ли сте га уопште видели и када га први пут видите?

Опт. Слободан Стригић: Ја када сам паркирао возило, само једног момента су ушли, како да кажем, у возило Вукшић, Хрњак и Маџарац. Где су они били, ја не знам, ја нисам видео.

Адв. Радмила Бјелетић: Да ли сте видели пре тога, конкретно питање, Бранка Хрњака у дворишту?

Опт. Слободан Стригић: Нисам видео Бранка Хрњака, само сам видео када је одједном сео иза мене у возило, када је ушао у возило. А где је пре тога био, ја не знам.

Адв. Радмила Бјелетић: Добро, хвала. И још једно питање, можда које сам требала прво да поставим, а то је одакле Ви познајете Бранка Хрњака пре тог догађаја, да ли сте га познавали, да ли сте се дружили и да ли сте учествовали заједно у неким, да кажем, догађајима са њим, пошто сте сада и сами рекли, он је дошао ...?

Опт. Слободан Стригић: Бранка Хрњака сам први пут регистровао и уочио као једну бахату особу, када сам дошао у станицу полиције у хол, испред дежурне службе, где је он био прилично крупан и јак човек, мени непознат, где се смејао, где се смејао и викао, „види брате шта су ови моји научили“. Некоме је добацивао и онда викне, један, два, три и онда доле Хрвати морају певати српске песме. Тада сам га први пут регистровао.

Адв. Радмила Бјелетић: Да ли сте се Ви упознали са Бранком Хрњаком?

Опт. Слободан Стригић: Не, нисам, нисам.

Адв. Радмила Бјелетић: То ме интересује.

Опт. Слободан Стригић: По гласинама сам после чуо да је то Бранко Хрњак.

Адв. Радмила Бјелетић: Добро, добро.

Председник већа: Да ли има још неко питање?

Адв. Радмила Бјелетић: Имам само, судија, још једно питање, ја се извињавам, пошто је за мене ово заиста ново што је данас Стригић изјавио, да је било приче да се та лица баце у бунар. Ви до сада то нисте изјављивали, па ме интересује, када је била та прича, када да се они врате?

Опт. Слободан Стригић: Када се са лица места кренуло возилом према Станици полиције Бели Манастир, после.

Адв. Радмила Бјелетић: Да ли после злочина?

Опт. Слободан Стригић: После злочина у возилу је Вукшић и Маџарац су нешто прокоментарисали, нешто да треба наћи неки бунар. То сам регистровао и ништа више нисам регистровао.

Председник већа: Само да разјаснимо.

Опт. Слободан Стригић: Када се кренуло назад, после злочина.

Председник већа: Значи Ви се враћате путем назад према Станици милиције и тада то чујете, када је био и Хрњак и сви су били присутни?

Опт. Слободан Стригић: Да, да, када смо отишли, да не лупим, километар, два, када смо отишли од тога места, тада је он прокоментарисао или Зоран Маџарац, да то треба наћи бунар, нешто у том смислу се прокоментарисало, нисам ни слушао, глава ми је тутњала, возио сам што брже да дођем и да побегнем од њих, да оставим то возило и да побегнем, али су он и Зоран Маџарац су нешто прокоментарисали око неког бунара.

Председник већа: Добро.

Адв. Радмила Бјелетић: И само још једно питање, судија, да ли је Вама познато из Каранца, да ли се преселила негде породица Ђ ?

Опт. Слободан Стригић: Па из Барање се иселило хиљаде Срба, али ја, овај.

Адв. Радмила Бјелетић: Да ли Вам је познато где?

Опт. Слободан Стригић: Па да ли Србобран, Турију или негде су били, негде су одселили.

Адв. Радмила Бјелетић: Па, да, то Вас питам, да ли знате где?

Опт. Слободан Стригић: Па да ли Турија или Србобран, били су и у Турију и у Србобрану.

Адв. Радмила Бјелетић: Хвала, немам више питања.

Председник већа: Изволите.

Адв. Драган Плазинић: Да ли Вам је у то време, након овог догађаја, било познато да се А Ч и те жене које су остале у кући, да су се иселиле из Каранца?

Опт. Слободан Стригић: Па, после те сахране, су људи отишли у Хрватску, Осиек, где ли, јер бојали су се остати да не би и њих.

Адв. Драган Плазинић: А да ли знате да се неко уселио у њихову кућу?

Опт. Слободан Стригић: Па неки избеглица се уселио у њихову кућу, не знам ко, али неко се уселио у ту кућу, али знам да су ...

Адв. Драган Плазинић: Да ли касније знате да се тај иселио, па се оне вратиле или већ о томе нешто?

Опт. Слободан Стригић: Па, не знам, не знам када су се вратили.

Адв. Драган Плазинић: Да ли су се и у куће других Хрвата у Каранцу усељавале избеглице?

Опт. Слободан Стригић: Почетак рата, моје село је било пуно избеглица из Грубишиног Поља и тамо су по улицама стајали по тој киши код Омладинског дома и како су ови Хрвати, ко их је терао, да ли су се бојали, сами одлазили, како су ти одлазили, тако су се ови усељавали, а сада, ко их је усељавао, ко је ове терао, ја то не знам.

Адв. Драган Плазинић: Не знате, хвала.

Опт. Слободан Стригић: Ја у томе нисам учествовао, ни у протеривању ни у усељавању.

Адв. Драган Плазинић: Хвала лепо.

Председник већа: Захваљујем се, можете да седнете. Сада ћемо да направимо једну паузу од пола сата, мораћемо само, вештаци, молим вас, само да останете ту пет минута, само да разговарам са вама нешто.

Одређује се пауза од 30 минута. Наставак у 12 часова и 30 минута.

Председник већа: Седите.

Након паузе, суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес **настави** у 12 часова и 36 минута.

Присутни су заменик тужиоца, окривљени, браниоци, судски вештаци.

Главни претрес се наставља саслушањем оптуженог Хрњак Бранка.

Хрњак, станите овде. Укључите микрофон само. Оно упозорење које Вам је дато то сте разумели. Давали сте своју одбрану и у претходном поступку и на главном претресу, да ли остајете при ономе што сте до сада рекли на главним претресима? Знам да је дошло до неких промена, ово задње што сте изјавили?

Опт. Бранко Хрњак: Господине председавајући, остајем при исказу од 28.04.2010. и 02.11.2010. године у цијелости, нити имам шта да додам, нити да одузмем.

Председник већа: Добро, хвала. Браниоче, изволите, имате ли Ви питања?

Адв. Радмила Бјелетић: Немам, хвала.

Председник већа: Тужиоче?

Заменик тужиоца: Доба дана кад сте кренули испред станице милиције према овом месту где се ово све одиграло?

Опт. Бранко Хрњак: Господине тужиоче, то су били рани вечерњи сати, тачно сати колко је било не знам.

Заменик тужиоца: Видљивост?

Опт. Бранко Хрњак: Видљивост је била онако помало, није био јак мрак али могло се видјети из неке близине нешто.

Заменик тужиоца: То „близине“, шта подразумевате отприлике?

Опт. Бранко Хрњак: Значи, ако сам био као сад до овог зида, могу сам видети шта се дешава, ако сам био на тој близини. Нисам могао видети ако сам рецимо стајао сад тамо где седи господин судија.

Председник већа: Морате речи колико од зида, значи два метра, три метра?

Опт. Бранко Хрњак: Па, рецимо три метра.

Председник већа: До три метра се видело?

Опт. Бранко Хрњак: Око три метра се видело, рецимо.

Заменик тужиоца: Колико је времена прошло од момента кад сте кренули од станице милиције до места где сте се зауставили са овима?

Опт. Бранко Хрњак: Па, неколико минута, ја сад не могу тачно да кажем, нисам гледао на сат, нисам, не могу сад тачно да кажем.

Заменик тужиоца: Орјентационо?

Опт. Бранко Хрњак: Па неколико минута, рецимо десетак минута можда.

Заменик тужиоца: Да ли сте Ви имали и ако јесте коју врсту наоружања код себе?

Опт. Бранко Хрњак: Имао сам службени пиштољ ТТ-7,62 у футроли и плаву редовну униформу на себи.

Заменик тужиоца: Значи, пушку нисте имали?

Опт. Бранко Хрњак: Не.

Заменик тужиоца: Коју врсту наоружања, ако сте видели, је имао Вукшић?

Опт. Бранко Хрњак: Вукшић је имао, код себе тај пута је имао „магнум“ сјајни, онај никловани и имао је нож са стране.

Заменик тужиоца: Значи пушку није имао?

Опт. Бранко Хрњак: Пушку није имао.

Заменик тужиоца: Стригић, коју је врсту наоружања имао?

Опт. Бранко Хрњак: Стригић је имао аутоматску пушку са дрвеним кундаком, пиштољ да ли је имао нисам видио.

Заменик тужиоца: И на крају овај Мађарац, значи у моменту када сте ушли у кола па на лице места, да ли сте видели коју врсту наоружања је имао овај Мађарац?

Опт. Бранко Хрњак: Мађарац је имао пиштољ сличан као и ја, службени пиштољ 7,62, мислим да је био тај калибар, не могу тачно да кажем али дугачко наоружање није имао код себе.

Заменик тужиоца: Јесте ли то видели и у колима и на лицу места?

Опт. Бранко Хрњак: Видио сам и у колима јер сам ја задњи улазио у „марицу“ кад је он затварао врата задња на „марици“ у станици милиције, ја сам задњи улазио унутра и тад сам видио, видио да нема аутоматску пушку.

Заменик тужиоца: Кажете кад је затварао врата на „марици“ кад сте кренули, да ли сте видели ко се налази у „марици“?

Опт. Бранко Хрњак: Видио сам унутра људе да сједе, јер ја сам задњи изашо, још је мени Вукшић викао „Шта чекаш, шта се вучеш ко пребијен, шта не идеш брже“.

Заменик тужиоца: Јесте ли видели колико је људи у тој „марици“?

Опт. Бранко Хрњак: Па, видио сам четири човека.

Заменик тужиоца: Где сте, како сте седели у „марици“?

Опт. Бранко Хрњак: Седели смо у „марици“, Стригић је сједио за воланом те „марице“, до њега је сједио Вукшић, ја сам сједио иза Стригића позади и Мађарац је Зоран сједио до мене с десне стране.

Заменик тужиоца: Стижете на лице места где се све то одиграло, којим редоследом излазите из те „марице“?

Опт. Бранко Хрњак: Ми смо се возили том „марицом“ и онда је Вукшић рекао Стригићу, неколико километара, пошто ја нисам одатле, нисам с тих терена, ја не познајем ту ништа, ни људе, ни терен, ни ништа, реко му је ту да скрене лево. Овај је то исто и учинио, скренуо је лево и ту смо се возили можда километар отприлике тим макадам путем, мислим макадам путем, тим земљаним путем, била је онако ноћ па ни не знам и ту је Вукшић у једном моменту рекао Стригићу „ту стани“ и овај је ту стао и онда му је реко „појачај музику до краја и сви изађите напоље“. Ми смо тад сви до једнога изашли напоље. И онда кад смо изашли напоље, јел треба даље да причам?

Заменик тужиоца: Да, да, само причајте.

Опт. Бранко Хрњак: Кад смо изашли напоље Вукшић је рекао, ја сам реко тада, пито Мађараца онако „јел то команда војске у Јагодњаку“, на шта ми се Вукшић обратио „Ти немој да једеш говна, тебе нико ништа није пито“, и кад смо изашли сви напоље ту смо стајали овако и овај, ја сам...

Заменик тужиоца: Извините, јесте ли стајали иза „марице“ или поред „марице“?

Опт. Бранко Хрњак: Не, стајали смо са стране „марице“ ту код бочних врата, ту сам изашо. Ја сам тада схватио да то нешто није добро јер је мрак, не види се нигде ништа, ја сам се уплашио за себе, мене је ухватио толики страх, ја нисам знао да ће људи бити убијени уопште јер је мени речено у станице милиције да се људи возе у Јагодњак у команду војске. Значи, тамо, и Ћ ми каже, О , који је био у дежурани тога пута, каже „Пођи и ти Бранко, да нећеш и ти имати проблема неких“, јер је он мени наредио „Полази с нама“, да идем. Ја сам се бојао, бојао сам се страшно. Ко би у нормалним условима напустио дежурану, то не би ни онај који је из луднице изашо, а не ја. И кад смо ту дошли, нисам уопште схватио да ће људи бити убијени, нисам уопште знао то и он каже Мађарацу, климне главом, каже „Дај једнога“. И овај Мађарац је дошао, отворио „марицу“, извадио једнога и водио га за десну руку за надлактицу и он каже мени „Полази с нама, шта гледаш“, Вукшић.

Заменик тужиоца: Да ли каже само Вама или и Вама и Стригићу?

Опт. Бранко Хрњак: Па Стригић је ту стајао поред, обраћа се нама, полази, првенствено гледа у мене, каже „Полази с нама, шта гледаш“. Ја сам ишо, ту смо ишли неких 30 метара, можда и више...

Заменик тужиоца: Да ли иде и Стригић са вама или само Ви?

Опт. Бранко Хрњак: Иде и Стригић са леве стране једно два метра до мене. И ту смо дошли и ту сам видио напуштени салаш, срушен неки зид и ту је, Мађарац је држао овога за, нисам ишо баш тако јако близу али једно три метра сам био одатле, и Мађарац је држао овога за косу и Вукшић је са ножем напо, насрнуо на човека, ударио га у врат и чуло се крклање и после тога ја сам трчо да сам био сав мокар, нисам знао шта ћу, кад сам дошо до „марице“ све је било на мени мокро колко сам се тресо од страха и он каже њему, ту је био и Стригић исто то све гледо, и каже њему „Дај другога“. И Мађарац је скочио и узео другога...

Заменик тужиоца: Чекајте, значи јел се Ви први враћате до „марице“ након тога?

Опт. Бранко Хрњак: Први се враћамо ја и Стригић до „марице“, за нама су ишли Вукшић и Мађарац.

Заменик тужиоца: Одмах иза вас?

Опт. Бранко Хрњак: Одмах, отприлике пар секунди, десетак. Ја, кад је реко „дај другога“, другог исто Мађарац узео и водио га тамо и онда је Вукшић узео пиштољ ту исто где је први ликвидиран, пуцао другоме у потиљак. Исто је то урадио и са трећим, иста ствар се дешава, сви се враћамо, ја и Стригић први до „марице“, значи,

они се враћају касније, команда иста „дај трећег“. Трећег су довели, исто је у трећег пуцо.

Заменик тужиоца: И све то време идете Ви?

Опт. Бранко Хрњак: Наравно, и он говори „шта гледате“ и кад је дошо до четвртога, дошо је тамо, каже „дај тог четвртога“ и окрете се према мени каже „Пичка вам матерна, каже, шта се бојите усташе“ и онда је тога четвртога Мађарац довео ту до „марице“, онда га је гурно овако пиштољем јер је имо овако руку десну, са левом га је гурно и пуцо је преко десне руке пуцо је у њега, и кад је опалио онда је скочио Стригић и неколико метака пуцо у правцу тога четвртога. То је крај целе приче и то је једина истина гола која постоји, друге истине нема. Шта сам ја требо у тој целој причи, за чега? Нисам требо ту уопште бити, и онда смо после тога, Стригић је, овај је реко „сједајте сви у ауто“ и Мађарац је реко идемо код мене на вечеру. Кад смо дошли до станице милиције, ту се паркиро са „марицом“, овај је узео „Мерцедеса“ који је возио. Мађарац је реко да иде по неки ауто, „Стојадина“, чега ли, да отера у гаражу, а он је мени реко, он ми је реко „Нек сједнем код њега у „Ладу Ниву“ и реко ми је, каже „Ако икад било шта о томе кад проговориш, отићеш и ти и твоја фамилија“, то ми је тад реко. И онда смо дошли до Мађарчеве куће. Мађарца није било јер се враћо кад је истеро ауто, каже „Сачекајте ме ту“. Стригић је већ био тамо паркиран испред стана, ја сам дошо с њим тамо заједно, онда смо ишли унутра горе код Мађарца. Ту су биле двије жене и нас четворица. И онда је, кад смо ту сви ушли унутра, онда је Стригић реко „Ништа ми није жао ове тројице, само ми је жао што сам пуцо у А“, ја нисам мого измислити име А јер ја људе не знам, „јер он је са мном одрасто, ишо заједно у школу“.

Заменик тужиоца: Враћамо се поново на лице овамо, код првог тог пуцања, Ви кажете пуца овај Вукшић из тог...

Опт. Бранко Хрњак: Првога, није било пуцања. Први је ликвидиран ножем.

Заменик тужиоца: Овог другог, другог.

Опт. Бранко Хрњак: Другога.

Заменик тужиоца: Отприлике са које удаљености он пуца у тог другог?

Опт. Бранко Хрњак: Шта да Вам ја кажем, ја сад не могу, нисам ја мјерио али можете мислити, кад водите човека, значи идете непосредно за њим, идете два метра и узмете пиштољ и пуцате у њега с те удаљености. Сад ја не могу да кажем да ли је био метар или два метра, али, људи су поубијани, тројица су убијени на једном једином мјесту, значи, у тој просторији. Остали четврти је осто код комбија 10 метара, тај се није померо, то је оно што сам ја видео, значи, то је било тад. После тога ја не знам шта се дешавало, али ово гарантујем животом, значи главом да се вјешам ако то није истина. То је тако како је било. Ја за друго не знам. Знам да су други, трећи и четврти тако прошли. Четврти је осто код комбија, код „марице“ 10 метара, а ова тројица су ту на 30 до 40 метара у тој просторији срушеног салаша ту су завршили. После шта је било не могу рећи, не знам, нисам видео, нисам ни био.

Заменик тужиоца: У овог другог и трећег, па и четвртог кажете пуца Вукшић у њих?

Опт. Бранко Хрњак: Тако је.

Заменик тужиоца: Да ли сте чули, односно видели, запамтили колико је метака испалио?

Опт. Бранко Хрњак: По један метак, он је пуцао у све једнога, Вукшић, а Стригић је у четвртога пуцао неколико метака у правцу њега, да ли га је погодио не знам, али Вукшић је у свакога тада пуцао само један метак из тога „магнума“, осим првога, првога је ножем.

Заменик тужиоца: Ту на лицу, кад се све то догађало, из којих разлога Ви све време идете...

Опт. Бранко Хрњак: Зато што ми је он наређиво „полази с нама, шта гледаш, шта чекаш, јел ти стално морам говорити“. Мене је толики страх обузео да сам ја после тога добио тешку болест. Можете ви замислити, ја нисам знао, нисам знао, свега ми, да ће људи бити убијени. Ја да сам знао не бих ишао, нема теорије, нек ме убије тамо у дежурани, него је речено, мени је речено да се људи возе у Јагодњак у команду војске, тако је мени речено и ја сам с том намером и Ђура ми реко каже „Иди Бранко и ти с њима да нећеш имати проблема, можда има неко оданде да се врати назад“ и он каже боље да пођеш и ти, и зато сам ја кренуо, али ми је он наредио да идем с њима. Он је био најопаснији човек у Барањи, значи нема тога коме није могло нешто наредити да каже. Коме год је нешто реко тај је то моро извршити, ако није извршио зна се.

Заменик тужиоца: А те прилике имате и Ви пиштољ?

Опт. Бранко Хрњак: Па ја имам пиштољ, шта ја имам пиштољ, ја сам и прије рата радио одговорне послове, а не, ја сам тамо био избеглица, ја сам био толко да радим да преживим, шта ћу ја. Ја сам био обични милиционер у саобраћајној милицијској сарадњи.

Заменик тужиоца: Да ли вам је сваки пут, након оног првог, рекао да идете с њима, да ли вам је сваки пут...

Опт. Бранко Хрњак: Сваки пута, сваки пута реко „Полази, шта чекаш, шта гледаш, шта стојиш“.

Заменик тужиоца: Јесте ли се Ви питали зашто идем ја, што ме зове?

Опт. Бранко Хрњак: Нисам смео ништа да питам, шта ћу да питам.

Заменик тужиоца: Јесте ли нешто коментарисали...

Опт. Бранко Хрњак: Па мислио да ћу ја тога момента бити ликвидирам, ја сам мислио да ће и мене ликвидирати.

Заменик тужиоца: Јесте ли нешто коментарисали са Стригићем шта се то догодило?

Опт. Бранко Хрњак: Не, никакве приче ни са једним. Ћутао сам, једва сам чекао да дођем и да изађем одатле.

Заменик тужиоца: Хвала, немам више питања.

Председник већа: Хвала. Саоптужени, имате ли нека питања?

Опт. Слободан Стригић: Господине Хрњак, Ви сте изјавили да је четврти А Ч убијен одмах поред возила и да је ту остао, што указује на доказе материјалне које имамо да је удаљен 30 метара од осталих, да ли је то тачно?

Опт. Бранко Хрњак: Тачно је да је осто 10 метара од возила, даље није осто.

Опт. Слободан Стригић: Како објашњавате чињеницу да је на фотографијама да су сви на истом месту убијени?

Опт. Бранко Хрњак: Ја немам таквих сазнања. Ја само знам да су тројица на истом мјесту, а тај да је осто 10 метара од „марице“ и знам да си ти пуцо у четвртога неколико метака и онда је скочио Вукшић и реко теби „То брате, то је за нашег покојног брата И Ђ“, то је једина истина.

Опт. Слободан Стригић: Мало пре сте рекли да не знате да ли сам га ја погодио.

Опт. Бранко Хрњак: Ја нисам видео да си га погодио, али сам видео да си пуцо у правцу њега.

Опт. Слободан Стригић: Ви сте на суђењу, у истрази Милану Дилпарићу судију рекли да је цев моја била удаљена 20 сантиметара од тог четвртог.

Опт. Бранко Хрњак: Ја сам реко шта сам реко.

Опт. Слободан Стригић: Како објашњавате то онда да ли сам га погодио ако буквално наслоним цев на њега?

Опт. Бранко Хрњак: Ја немам појам да ли си га погодио али знам да си пуцо у њега.

Опт. Слободан Стригић: 28.03.2009. године на питање тужиоца Мрдак Веселина, Ви сте одговорили да је Вукшић Зоран пуцао том четвртом у главу и да је тај пао на стомак.

Опт. Бранко Хрњак: Тачно.

Опт. Слободан Стригић: На фотографијама Ф-2, Ф-3, Ф-4, Ф-5 и Ф-6 видимо сви у транскриптима да се сви убијени налазе на једном месту и да ниједан не лежи на

стомаку, него леже, што сам ја видео на фотографијама, имо сам копије, леже на леђима и бочно, нико не лежи на стомаку.

Опт. Бранко Хрњак: Ја не говорим о фотографијама и документацији, ја говорим о стању јер сам био присутан и шта сам ја видео тога момента. Шта се даље дешавало ја у то не улазим.

Опт. Слободан Стригић: Да ли сте Ви господине Хрњак били некада у кући Бошка Ђурковића?

Опт. Бранко Хрњак: Не, у животу никада, ни у кући Б Ђ , ни код Ч , никад у животу нисам био.

Опт. Слободан Стригић: У транскрипту, господо, поштовани чланови судског вијећа од 13.12.2011. страна 40/51 Б Ђ и снаја Љ Ђ потврђују да је исти Бранко Хрњак долазио на договоре око те породице, да ли сте Ви били...

Председник већа: Питање само.

Опт. Слободан Стригић: Питање. Да ли сте Ви били у кући породице...

Опт. Бранко Хрњак: Не, не, у животу никад нисам био.

Опт. Слободан Стригић: Породице Ч ?

Опт. Бранко Хрњак: Не, шта ћу ја код, па и нисам одатле, не познам људе, то си једино могло бити ти, па ти си одатле.

Председник већа: Добро, само одговорите на питање.

Опт. Слободан Стригић: У транскрипту од 06.12.2010. ...

Председник већа: Само питање, немојте да.

Опт. Слободан Стригић: Госпођа Ј Ч је у судници показала да је ово Бранко Хрњак и да је...

Председник већа: Опет, сада.

Опт. Слободан Стригић: Ја ово коментаришем из разлога што Бранко Хрњак износи све лажи на мој рачун.

Председник већа: Немојте коментар, питање. То онда ставите примедбу, али сада питање, ајде да останемо код питања. Да ли имате још неко питање? Само питање.

Опт. Слободан Стригић: Да ли сте Ви видели на лицу места је ли неко тога четвртог, што Ви тврдите да сам ја пуцо код возила, да је неко Вукшић или тај Зоран Мађарац или ја или било ко да је однео тога четвртога на исто место где су сви остали?

Опт. Бранко Хрњак: Не.

Опт. Слободан Стригић: Господине председниче, ја немам питања и поштовани чланови судског вијећа, у поступку ћемо доказати да ово ништа није истина што је Бранко Хрњак изнео на мој, како да кажем, што мене терети. Ово се не поклапа са материјалним доказима које ми овде имамо и Бранко Хрњак је изнео низ лажи и то ћемо у поступку и доказивати.

Председник већа: Добро. Седите.

Опт. Слободан Стригић: Хвала.

Председник већа: Још неко питање од саоптужених? Нема. Браниоци? Изволите.

Адв. Радмила Бјелетић: Судија, немам питање, него само мислим да се једна омашка, што је онако узбуђено причао, очигледно је, због транскрипта, мислим да је у једном моменту рекао, цело време говори да је Вукшић исто пуцао у овог четвртог али у једном моменту је рекао Мађарац, мислим просто да се, то ћете видети на транскрипту, ја сам то чисто овако да се изјасните.

Опт. Бранко Хрњак: Не, не, Мађарац није пуцао ни у кога, то ми је реко и кад смо сели у „марицу“ да он није ни у кога пуцао. Вукшић је дефинитивно пуцао у другог, трећег и четвртога. Првога је...

Председник већа: То сте већ изнели. Изволите.

Адв. Драган Плазинић: Бранилац окривљеног Вукшића. Какав је био ваш однос са господином З ?

Опт. Бранко Хрњак: Па да Вам кажем овако искрено, он је био први човек СУП-а, ја ништа посебно с њим нисам имао, обратио сам му се неколико пут док сам радио у служби везано за одлазак са територије Барање, њега сам питао да ли могу да напустим. Ништа посебно, никакав посебан однос, нисам ја ни могао да комуницирам с њим, он је био високи...

Адв. Драган Плазинић: Јесте ли Ви били распоређени у неко доба у некакво његово обезбеђење, на пример?

Опт. Бранко Хрњак: Нисам био никада. Ја сам био у станици саобраћајне милиције, био ми је командир Војо Бертић.

Адв. Драган Плазинић: Добро, какве везе има саобраћајна полиција са дежурством у полицијској станици?

Опт. Бранко Хрњак: Па да Вам кажем нешто, била је ратна ситуација и старешине су због одређених ситуација које су биле, људи су поједини одлазили на прве линије и тако даље, онда ми који смо остајали тамо десило се и то да старешина каже „данас си дежурни“ или „бићеш дежурни“ и тако даље.

Адв. Драган Плазинић: Добро. Ова „марица“, за тај други ред седишта, да ли постоје врата са обе стране „марице“ или с једне стране „марице“?

Опт. Бранко Хрњак: Врата су са бочне стране „марице“ двоја. Једна су тамо где седе возач и сувозач.

Адв. Драган Плазинић: Не, не, питам Вас за други ред седишта?

Опт. Бранко Хрњак: Па за други ред седишта имају врата бочна која се...

Адв. Драган Плазинић: Клизна са једне стране, је ли тако?

Опт. Бранко Хрњак: Са једне, да.

Адв. Драган Плазинић: Добро, то, то. Зато што то није било баш, чини ми се, јасно па сам Вас питао то. Немам, заправо, више питања. Хвала.

Председник већа: Добро. Захваљујем се. Изволите.

Адв. Оливера Гочески: По заменичком пуномоћју за адвоката Здравка Ђукановића браниоца окривљеног Стригић Слободан. Окривљени Хрњак је навео у својој одбрани да је Стригић из аутоматске пушке испалио више пројектила у правцу четвртог лица које је убијено и да не зна да ли је неки од тих пројектила погодио то лице.

Опт. Бранко Хрњак: Ја нисам ишао да гледам, да.

Председник већа: Само сачекајте да чујете питање.

Опт. Бранко Хрњак: Добро.

Адв. Оливера Гочески: Само ако бисте могли да нам кажете где сте се Ви у том тренутку налазили у односу на окривљеног Стригића и у односу на то четврто лице у које је пуцано, да ли сте били у њиховој непосредној близини, испред, иза?

Опт. Бранко Хрњак: У непосредној близини сам био, ту су били сви кад је тај четврти, кад је Мађарац извео тог четвртога, а „Жути“ је рекао „дај четвртога“ и гурнуо онако пиштољем према напред, значи, пуцао је преко те десне руке у четвртога, кад је овај пао то је било све ту тако у близини, ја сам био можда једно три метра ту, ништа даље и онда је овај скочио и пуцао неколико метака у правцу четвртога, Стригић.

Адв. Оливера Гочески: Хвала. Немам више питања.

Председник већа: Захваљујем.

Питања више немамо. То је све. Хвала, можете да седнете.

Опт. Бранко Хрњак: Хвала.

ДОКАЗНИ ПОСТУПАК

ИСПИТИВАЊЕ СУДСКИХ ВЕШТАКА

Председник већа: Прво ћемо судског вештака судско-медицинске струке професора Душана Дуњића. Ви сте овде позвани у својству судског вештака, не морам да Вам понављам упозорење, то је већ било. Заклети сте судски вештак, тако да нема потребе, можете да прочитате текст заклетве али нема потребе јер сте заклети судски вештак.

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: И на списку судских вештака.

Председник већа: Ви сте дали свој налаз и мишљење од 15.12.2011., да ли остајете при свему ономе што сте тада изјавили и са главних претреса што су Вам постављена питања?

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Да, да. Ја у свему остајем код писаног налаза и мишљења које сам дао 15., односно доставио суду 15.12.

Председник већа: Доставили суду 15.12.

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Јесте. То је био први део који се односио на повреде, односно вештачење повреда Б А и...

Председник већа: Допунско вештачење од 20.12.

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Не, не, то је било за Б А и мишљење за повреде које су констатоване код Ч М . Друго, ја остајем и код другог вештачења које је 20.12.2011. вама достављено, а односи се на повреде које су констатоване, односно оштећења која су констатована код Ч В , И и А . Према томе то су два налаза и мишљења, односно у два дела дата о два различита догађаја. Као и код оних објашњења које сам дао на главном претресу...

Председник већа: У току поступка.

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: У току овог поступка.

Председник већа: Добро. Изволите. Питања, тужиоче?

Заменик тужиоца: Само једно питање у односу на ову А Б . Ви сте у том налазу између осталог дали детаљно објашњење, локацију механизма тих повреда, па сте негде при крају рекли „кад бих евентуално могао њу да погледам и да погледам те ожиљке на кожи“ онда бисте дефинитивно дати закључак, али опет евентуално дали закључак о томе да ли су повреде нанесе из ватреног оружја или неким оштрим предметом, па Вас питам да ли би било икаквог ефекта да после 20 и две-три године, то је страна 20.

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Чекајте, где то пише ватреним оружјем?

Председник већа: Транскрипт.

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Ви сте ме питали, а ја то никад нисам, ја сам написао да је шиљак и оштрица ватреног оружја.

Заменик тужиоца: Да, да, него пошто је стално било питање одбране и довођење...

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Збунили сте ме.

Заменик тужиоца: Не, па сте између осталог рекли „Кад би евентуално могао да погледам те ожиљке на кожи“ да бисте дефинитивно рекли да ли је, односно изјаснили се да ли су повреде од оштрог предмета, питам Вас да ли би после 22-23 године тим прегледом могло ишта другачије да се каже?

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Да разјаснимо само неке ствари, не знам да ли сам то рекао на главном претресу. А Б, Б А, код ње су констатоване три убодне ране. Убодина подразумева повреду која се наноси шиљком и оштрицом механичког оруђа које на кожи остављају одређене специфичне и карактеристичне ожиљке који су цртасти и правилни. Локализација, дужина ожиљка, величина ожиљка и тако даље, може да нам помогне и после 20 година да утврдимо колика је ширина сечива и колика је евентуално била, мада овде има описано дубина, да од неког сечива које је рецимо 15cm да кажемо е ушло је 5 или 6 сантиметара. Значи, преглед има сврху и циљ само да се утврди да се евентуално приближније утврди ширина сечива и колико је продрло то сечиво унутар тела, иначе се ради о убодини, нема уопште повреда ватреним оружјем, значи то.

Председник већа: Не. Само молим вас без коментара.

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Тако да овде што се тиче А Б, она је имала три убодине и то су детаљно описане, оне су збринуте, стим што морам да кажем собзиром да су те повреде биле такве какве су по тежини и локализацији на врату, овде подвлично изнад кључне кости и овде са десне стране, да су то повреде које су њој без обзира на то крварење које је настало и поремећај дисања омогућавале кретање, с једне стране. С друге стране, у болници те повреде су хируршки збрињаване тако да може да се деци, рецимо, не да се деси, него се најчешће тако и дешава, да се та постојећа убодина прошири како би се извршила експлорација ране, да би се видео канал и садржај ране, тако да садашњи, на пример, ожиљак може да буде 5, 6 или 4-5 цантиметара да не одговара ширини сечива којим је та убодина настала. Значи, то није секотина, него убодина шиљка и оштрице тог предметног оруђа.

Заменик тужиоца: Немам више питања у вези са А Б, него само једно овако принципијелно питање, мада очекујем да нећете ми одговорити јер то је ствар коју ћемо питати балистичара. С обзиром на све ове повреде које су констатоване код ове четворице Ч, М, И, В и А, да ли, значи са становишта Ваше струке, а и искуствено у делу који се односи на употребу разних оружја у свим тим дешавањима можете појединачно за некога од њих по, да кажемо, принципу вероватноће да определите које су то повреде те ране настале од ватреног оружја већег или мањег калибра? То је питање за балистичара, него само да би евентуално да помогнем у одговору.

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Знам, знам, али је то и део и за судско-медицинске. Овако, ја ћу покушати да сумирам да би већу и сад свима било јасно који су у поступку. Ч М , И , В и А су, сви имају повреде од ватреног оружја, под један. Нико од њих на телу, односно на скелетним остацима, значи скелетни остаци, сва четворица су ексхумирана после 10-11 година и остали су скелетни остаци без меког ткива. Нико на скелетним остацима, значи, колеге које су радиле нису констатовали било какву повреду сечивом, односно оштрицом или неким другим повредним оруђем, то је друга заједничка карактеристика. Трећа карактеристика, описи су релативно шути и непотпуни, што се тиче повреда које су настале у смислу да када се описује повреда на глави, вишеструк прелом са преломним линијама, нигде није прецизно наведено оштећење са својим пречницима, заламањем, спољашњи, унутрашњи плоче и тако даље, осим у једном случају где се наводи да постоји један сегмент који би одговарао рецимо улазној рани али непотпун је опис. Следећа карактеристика која за сву четворицу то је да су те повреде локализоване на глави и трупцу, следећа карактеристика је да је закључено да су, и ја сам дошао до таквог, условно речено закључка, да те повреде које су настале на глави имају карактеристике могуће повреда пројектила испаљеним из ватреног оружја и собзиром да се ради о великом протоку времена скелетизацији леша, значи кад отпада меко ткиво и дугом временском периоду, то су оне мање ране и мањи дефекти приликом обдукције тако ексхумираног леша, описани као већи. Значи, да је урађено на свежем лешу јасно би се видело, могуће чак проценити и калибар. У конкретном случају овде немамо ниједан поуздани судско-медицински параметар из кога би могли да закључимо о врсти, односно калибру пројектила који су коришћени. Даље, ни у једном случају трагови нису анализирани око тих оштећења улазних или да кажем, условно речено, излазних оштећења на костима. То су те неке заједничке карактеристике које онемогућавају да се изведе закључак о каквој врсти се оружја ради.

Надаље, у случају Ч В , каже се, да је уз тело пронађено три пројектила, значи В Ч , пронађена три пројектила аутоматске пушке калибра 7,62 да би се у мишљењу уз тело, односно унутар скелетних остатака слојева одеће пронађена су три пројектила аутоматске пушке 7,65, тако да ја то не могу да коментаришем, а из описа који су дати, значи у пределу грудног коша, В има повреде у пределу грудног коша, ребара, карлице и леве надлактице, из тих датих описа ја нисам у могућности да утврдим да ли се радило о пушчаном пројектилу или се радило о пиштољском, револверском хицу. Још једна заједничка карактеристика коју сам ја и написао, само да је јавно кажем још једном, то је да уколико су, ова формулација, уколико су ове повреде, односно сва ова оштећења која су настала од пројектила испаљених у пределу главе настала заживотно онда су оне морале да проузрокују смртни исход. Другим речима, на ексхумираном лешу и скелетизованом без меког ткива нема елемената на основу којих се може утврдити да ли су те повреде настале заживотно. Због чега Вам то говорим? Говорим због тога што повреда, рецимо, главе може да настане накнадно, а да је претходно задобио повреду грудног коша. Пазите, судско-медицински, сада, на овом материјалу, ко год да га ради, не може да утврди тај редослед повређивања. Значи, ако неко каже да је имао секотину, ја овде видим на костима нема таквих промена, значи нема секотине. То не значи да није секотина могла да буде само на меком ткиву врата, а да није оштетила, рецимо, ове, како се зове, коштане делове вратне кичме или убод у трбух и пресецање предњег трбушног зида ножем и искрварење које настане после тога, али нема оштећења коштаних елемената, јер су ту иструлили органи и да задобије, након тога да задобије повреду главе. Значи то није теоретско само разглабање редоследа повређивања, него просто објашњење могућих начина повређивања и неким другим средствима.

Заменик тужиоца: Хвала, немам питања.

Председник већа: Захваљујем. Оптужени, да ли ви имате неких питања? Изволите, прво ћете ви па ће онда браниоци.

Опт. Слободан Стригић: Добар дан, поштовање, Слободан Стригић, осумњичен за ратне злочине. Ја бих Вас замолио да ми покушате објаснити, овако како видите фотографије убијених како леже и тај збир прострелних рана, да ли су оне нанете накнадним пуцањем из једног правца, да ли имају прострелне ране, да ли ми то можете појаснити? Да ли особе које леже на овоме месту из једнога правца имају прострелне ране? Да ли је накнадно на њих пуцано или су, како бих рекао, појединачно један по један убијени, не знам како да објасним.

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Схватио сам, само да погледам ту фотографију на коју Ви се позивате.

Председник већа: Да ли имате неко друго питање, само да се донесе фотодокументација. Да ли има још неко питање, сем овог?

Опт. Слободан Стригић: Па, само ме то занима, с обзиром на тврдње да сам ја пуцао, да ли постоји сада такав доказ да сам ја из овога правца сада тамо све погодио, што је тврдио господин тужилац Мрдак Веселин, да сам ја накнадно пуцао на све.

Председник већа: Вас занима, да ли може да се утврди како су нанете те повреде, значи да ли?

Опт. Слободан Стригић: Мене занима, да ли су те повреде, како да ја то сликовито објасним.

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Схватио сам, чекајте, чекајте ја да објасним, схватио сам ја Ваше питање. Оно што ја могу као форензичар, значи као експерт судске медицине, користећи обдукциони налаз ексхумираних лешева који су ексхумирани значи 2000. године, значи после девет, десет година од критичног догађаја, на скелетним остацима са делићима меког ткива, које је иструлило и са делићима одеће, делови одеће који су остали, нисам у могућности да одговорим на то Ваше питање, који је редослед био. Друго, у односу на ту фотографију, ја се присећам те фотографије, али хоћемо да је сада сви погледамо, да бих евентуално коментарисао, то је да ја не знам да ли је са тим телима манипулисано након тога и то ја не могу да тврдим на основу оваквог налаза. Значи налаз је тај ограничавајући фактор за моје мишљење, да ли је неко овде устрељен, па пренесен овде или су сви један по један долазили, сва четворица одједном. Значи то је ствар логицирања који ја морам да препустим Вама. Ја сам, оно што Вама желим да помогнем, то је да се тачно разврста, значи неко има само једну повреду у глави, М – прострел главе, В има повреду и, више повреда, и грудног коша, и карлице и левог хумнеруса, А има главу отпозади пут напред, има повреде леве надлактице, прелом леве лопатице, прелом надлактице и леве лопатице и тако даље, четири лева ребра, значи он има велики број повреда. Значи он није погођен из једног пројектила, него значи из више, што је и написано. Даље, В Ч има груди, са више повреда на грудима, лева надлактица, лопатица, пелвис, карлица, И Ч има лобању и десну надлактицу, А Ч

има повреду главе, леве надлактице, леве лопатице и левих ребара. Значи, овде су тачно, описани су, мислим како су они описали, ја се у то овај, дао сам своје мишљење, значи имамо тројицу који су погођени са више пројектила, где ја не могу да одредим калибар, а један са једним пројектилом и то је написано. Значи, мој одговор сада када погледамо ове фотографије.

Председник већа: Можемо да их пустимо и да се укључи документ камера.

Опт. Зоран Вукшић: Ја се извињавам, могу само секунд до WC-а?

Председник већа: Може, зауставићемо, таман док укључимо.

Констатује се да је окривљени Зоран Вукшић напустио судницу, па се прекида испитивање судског вештака.

Седите, док дође оптужени.

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Ја се извињавам, на коју фотографију тачно мислите?

Председник већа:

Констатује се да се у судницу вратио окривљени Зоран Вукшић.

Режија, да ли може да се укључи документ камера? Не раде екрани, да ли нису укључени.

Констатује се да се врши увид у приложену фотодокументацију Секретаријата за унутрашње послове Бели Манастир, 031-Ку-15/91, у фотографију под бројем Ф-2.

Код мене нема, није укључен, ниједан монитор није укључен.

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Ја могу да одговарам, пошто сте Ви видели.

Председник већа: Ја бих волео да виде сви остали учесници, да би могли и они да поставе питања. Да ли имате сви ту фотографију, да можемо да? Немате? Ако нема потребе, онда нећемо ићи на документ камеру. Мислим, то је Стригић показао, не, Ви нисте видели, једино да Вам покажемо да се упозна са фотографијом бранилал Стригић Слободана, Ф-2.

Адв. Радмила Бјелетић: Ф-2?

Председник већа: У средини фотографија, где су сва три, четири, ево, то је та.

Констатује се да су и странке у поступку упознате са фотографијом Ф-2.

То је фотографија где су фотографисана сва четири леша пронађена на лицу места. На ту фотографију сте мислили, то сте поставили вештаку питање?

Опт. Слободан Стригић: То су сви видели?

Председник већа: Јесте.

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Један, два, три, четири, овде се види, кожна јакна, а ово је браон јакна, то је он, ово жуто је, овде је то.

Опт. Слободан Стригић: Мене је само занимало ова фотографија где су сви на месту.

Председник већа: Чули сте питање.

Опт. Слободан Стригић: Што се тиче прострелних рана, да ли су оне нанете из једног правца, како је урађена обдукција на њиховим телима, да ли указује то да су они из једног правца прострелне ране, да сам ја узео аутоматску пушку и пуцао све у њих, да будем прецизан, из једног правца, како бих рекао.

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Пошто су се сви упознали са фотографијама овим и овом фотографијом Ф-2, овде на овој фотографији се виде четири тела, четири леша, од којих је, да кренемо одозгоре, једно тело на левом боку, леђима ослоњено и делом карлице, ослоњено на зид, до испод њега се налази једно тело потрбушке окренуто, глава се не види добро, ногама према следећем телу које је обучено у плаве фармерке и светло-браон кожну јакну, које тело ове особе је ослоњено на леви бок и главом тик уза зид. И четврти леш се налази на отприлике метар и по од зида, паралелно са зидом, потрбушке окренуто, у плавом комбинезону и са неким ципелама, чизмама, не знам ни ја шта је. Према томе, на основу ове фотографије коју сам ја у претходном поступку покушао да анализирам и да гледам, ја упоређујући положаје ових тела овде, положаје ових тела, нисам могао да закључим ни редослед повређивања, нити сам могао да изведем поуздан закључак да су све ове особе овде погођене пројектилима, односно дошао сам до закључка да су врло могуће тела била, како да кажем, донета, али када кажем „донета“, не мислим да је то неко ношење од не знам колико, десетине метара, него да су негде у близини можда само задобили повреде и да су се ту као наслагала, јер видимо да је ту, да се то ради врло, да се три особе налазе практично тик уза зид, овај зид ове срушене зграде. Тако да, а ја их не знам по именима, сем да их идентификујем по деловима ове одеће. Ово је снимак, ја не знам када је направљен овај снимак ове фотографије, када је направљен, 12.12.1991. године, Бели Манастир, 12.12.1991. године и ја нисам, а ја имам обдукционе записнике од 12.12.2000. године, тако да је то десет година разлике, где се одећа изменила и тако даље и ја не могу према опису одеће из обдукционих записника да препознам која би, сем ове фармерке, евентуално кожна јакна, ципеле, пропале су и тако даље. Значи, ово је мој закључак, да се на основу ових фотографија не може прецизно са судско-медицинског аспекта утврдити да ли су они задобили повреде овај баш на месту где су фотографисана ова тела и да ли су по мени, имајући у виду оне повреде на глави, они су морали да задобију повреде на неком мало удаљенијем месту од овог зида, значи на неколико метара од овог зида. И да су врло могуће нека тела померана. Ето то је све што могу да кажем.

Председник већа: Захваљујем се.

Опт. Слободан Стригић: Имам једно питање. Да ли су та тела могла тако како Ви кажете да су мало померана, да ли су могли тако и падати приликом погодка?

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Пазите, она су, овде имамо два одвојена тела, ако гледамо ову фотографију број 2, значи тело које је у фармеркама и жутој, тамно-браон кожној јакни, оно је могло ту да стоји и да буде погођено и да падне на леви бок. Тело овог човека који је у овим, потрбушке, потрбушке у плавом комбинезону, радничком плавом комбинезону, и он је могао ту да стоји и да буде погођен. Али ова два тела, ова два тела која су тик један уз другог, као да је овај у овој кожној мајици, главом дотакао бутине позади човека који је на левом боку, ослоњен леђима уз зид, мени то више личи да је то тело на неки начин, овај, ту накнадно променило положај. Нећу да кажем, ношено, доношено, али променило положај. То је овде, то су ова два тела.

Опт. Слободан Стригић: Господине председниче, ја бих помогао ако могу судском већу и Вама. С обзиром на ову анализу да је могуће да су тела померана или да су пала, имали смо сведока Д Б и М Р , који су рекли да је Ненад Петровић, звани „Циго“ и неки Мрђа Здравко, да су са убијених скидали злато и то су предложени сведоци да се саслушају, па можда том приликом, приликом скидања како су навели, злата, да су померали та тела, па чисто да се саслушају. Толико.

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Судија, само, чуо сам Вашу опаску, тај који је ослоњен, кажете, зове се Мате.

Председник већа: То је први.

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Који је, да ли је то онај горе? Е сада ћу Вам рећи. Ја сам описао фотографију, Ви сте чули опис фотографије. Међутим, он од повреда лева страна темено-потилјачно, има то велико разорење, опсежни прелом, више преломних пукотинастих линија и тако даље и тако даље, база лобање прелом, лева половина горње вилице. Значи, да би ово настало, ту на лицу места, он је морао одмах да изгуби свест, да падне и врло брзо да умре. Упућује на озледу брзим пројектилом ватреног оружја знатне кинетичке енергије. База лобање на левој страни широко деструирана, лева половина горње чељустии такође трауматски деструирана и ништа више. Значи оно што ја немам, значи ако је ово овде разорено, ако је ово разорено овде, значи та, ја немам улазну рану описану, то је значи могло и овако и овако. Сада се поставља питање, да ли је он такву повреду коју ја сада и показујем овде, јер се снима, могао да задобије када је леђима и главом, овом левом половином лица био ослоњен на зид. Није могао, значи да је то морало да буде да је тело или одмакнуто од зида неки корак, два или да је пренето, односно премештено, ето.

Председник већа: Добро.

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: То би било све.

Председник већа: Да ли има још питања за вештака?

Адв. Драган Плазинић: Ја бих имао.

Председник већа: Изволите.

Адв. Драган Плазинић: Драган Плазинић, бранилац окривљеног Вукшића. Хајде да се вратимо на ону госпођу А Б . Чини ми се да нисте разумели добро питање тужиоца. Наиме, ако се сећате, а верујем да се не сећате, прошлог претреса, наиме, експлицитно у медицинској документацији стоји да је она убадана ножем. Међутим, она је нама тврдила упорно овде на главном претресу, у истрази и још раније, да је задобила повреде прострелима од пројектила из ватреног оружја, пиштоља, како је она рекла. Е, сада ја сам Вас питао на прошлом том нашем сусрету овде, у судници, да ли Ви на основу прегледа остатка те повреде на њеном телу, значи ожиљка неког или већ не како би то звали.

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Ожиљака.

Адв. Драган Плазинић: Да ли можете да утврдите са сигурношћу, да ли се ради о убодини или прострелу, то је било питање, и у том контексту је постављено и Ви сте онда рекли да би могли, тако стоји на записнику.

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Да.

Адв. Драган Плазинић: Да ли остајете код тога?

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Како да не, пазите, прегледом се може, прегледом ожиљка, може да се установи да ли се ради о устрелини, прострелини или секотини.

Адв. Драган Плазинић: Тачно.

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Али, овде нема ниједног наговештаја у медицинској документацији да се радило уопште о повреди ватреним оружјем, то је под број један. Под број два, да се радило, то је значи хипотеза, да се радило о повреди ватреним оружјем, пошто су описане овде и ове ране, ја показујем на себи, значи лево подвилично, па поткључно, наткључно, десно, онда се поставља питање, да је то пројектил, где је тај пројектил, имамо три ране, значи једна може да буде, хајде да кажемо, ово да буде прострелна, али немамо оштећења органа, ова би била устрелна, онда се поставља питање, где је пројектил, а ниједна од рана није описана као таква, него су све убодине, са својим каналима који су убодни канали и пресецањем одређених меких ткива. Значи не ради се уопште о прострелини, нити устрелини, нити било која од описаних повреда указује да је нанета ватреним оружјем.

Адв. Драган Плазинић: А да ли је могуће...

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: А на питање које сте ми нормално поставили, ја ћу и сада исто да кажем. Ја могу сада и после двадесет година да кажем, овај ожиљак је од сечива, највероватније од сечива таквог и таквог, са једном оштрицом или са две оштрице сечиво, а ово овално елипсасто може да одговара улазној или излазној рани од пројектила. Значи као судски медицинар, ја Вам сада говорим уопштено, а не за конкретан случај, јер код ње нема шта да се.

Адв. Драган Плазинић: Добро, овако, пошто је она навела у свом исказу име доктора који је први прегледао, да ли би његово саслушање у том смислу нама могло да

помогне да он каже отприлике, о тој повреди, али мислим да је лакше да Ви то погледате, али добро. Да ли би нам то помогло можда да га саслушамо?

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Чекајте само да видим, Бели Манастир, из обавијести дијагноза *vulnara ikta coliet dorzi suspect lezio traumatica trahee tamponada*, превој, упут на хирургију Сомбор, хитно, доктор Кнежевић.

Адв. Драган Плазинић: Она је рекла да је то, сада не могу да се сетим.

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Ово је доктор Кнежевић из Белог Манастира.

Адв. Драган Плазинић: Да, на пример он да нам каже, шта је то видео.

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Па он би морао да узме исти овај папир који ја сада читам Вама, да би могао то да каже.

Адв. Драган Плазинић: Добро, судија, ја предлажем да доктор ипак оде и прегледа А и утврди те повреде.

Председник већа: То је Ваш предлог, о коме ће суд одлучити, сада питања.

Адв. Драган Плазинић: Добро, хајмо сада, ја мислим да смо довољно о госпођи Б. Хајде да видимо овде, значи Ви сте дали Ваш налаз на основу обдукционих записника Клиничко-болничког центра Осијек и ту су два доктора била, доктор М и још један доктор сада не могу да се сетим имена овог другог, али могу да пронађем, па ћу Вам рећи, М и Д. Да ли би нам њихово саслушање у овом тренутку, с обзиром на временски период од када је ово прошло, али ипак да ли би нам помогло да сазнамо још неке околности које можда у рутини нису укључили у свој налаз?

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: То је ствар суда да процени.

Адв. Драган Плазинић: А шта Ви као специјалиста мислите, да ли би то имало ефекта или не?

Судски вештак проф. др Душан Дуњић: Као специјалиста судске медицине, да Вам кажем, они да сведоче о ономе што су написали, могу да сведоче о ономе што су написали. Али да дају неко додатно објашњење, то додатно објашњење би морало да буде овде фактографски наведено у ономе што су они већ дали и документовано оним што нису дали. Према томе, то њихово саслушање може, нормално, ако то суд одреди, али они не могу да мењају чињенично стање овде.

Адв. Драган Плазинић: Значи појашњење неко не би дошло у обзир са аспекта Ваше струке?

Судски вештак др. Душан Дуњић: Па ја не видим, зато се и трудимо да ми пишемо налаз који може свако да тумачи подједнако, једнак налаз. Односно опис да буде такав да свако од нас када га прочита судски медицинар дође до истог закључка. А

они су, ја сам навео њихове закључке. Само што сам још додатно коментарисао у смислу заживотности и редоследа повређивања и тако даље.

Адв. Драган Плазинић: Јел можете на основу пошто није лако читати бар за нас лаике, Ваш налаз и мишљење, јел можете да спецификујете колико је ко од ових обдуцираних имао повреда ватреним оружјем? Кажете први је имао једну повреду...

Судски вештак др. Душан Дуњић: Већ сам Вам навео све.

Адв. Драган Плазинић: Рекли сте више, али нисте...

Судски вештак др. Душан Дуњић: Не, и они су рекли више, ни они не знају. Ни они, они више повреда у пределу грудног коша. Ја не могу да кажем то је било више од две или три повреде или четири или пет.

Адв. Драган Плазинић: Јел можете најмањи број да нам дате?

Судски вештак др. Душан Дуњић: Па ево ја ћу да Вам то сад, већ сам, ја сам то већ одговорио. Ајде да кренем М Ч . Значи ако сматрате прострелна рана главе, каква је описана прострелна рана главе, скелет лобање опсежно трауматски деструиран, прегледом скелета на левој страни темено лево. Е сад, значи то је најмање једна, ајде да кажем то је најмање једна значи он то има. Али је величина повреде таква да може да укаже да је било и два. Јер није добар опис, зато кажем најмање једна. Ајде даље, В , В је задобио је овако: овде описује он три пројектила и тако даље. На одећи описује 4 рупичаста дефекта предње, три рупичаста дефекта са задње стране. Уз тело се налази и тако даље. А описом костију, значи ја се не бавим одећом, доњи крај десне лопатице, преломљен, лопатица отргнута, док је лева лопатица примерено анатомског облика уз тело, значи имамо ребра, грудну кичму, а то је повезано са ребрима, вишеструк прелом обе стране, делом преломљени фрагменти одвојени. Значи, лумбална краљежница без знака ... прегледом зделице уочава се лева цревњача и крсна кост, ал то би требало да буде од једног пројектила, уочава се део симфизе и тако даље. И на левој надлактици дефект. Значи, овде имамо најмање 4 пазите, кад кажем грудни кош описана су четири дефекта с предње и три са задње стране. А по опису костију ја не могу да утврдим да ли се ради о 3, 4, или 2 пројектила, и да су ова оштећења настала на одећи на неки други начин. Значи овде имамо најмање 4 пројектила. И , глава, десна надлактица, два пројектила, А глава лева надлактица, лева лопатица, али кад кажем лева надлактица и лева лопатица не искључује се да је то могло од једног пројектила, значи Ви рачунајте али ја морам да рачунам као по костима. Лева надлактица, преглед леве лопатице, промер леве надлактице и леве лопатице, стрелно ... скелет ребара на левој страни показује такође трауматско, значи он има и ребра са леве стране, не описује их као, он описује преломе, не описује у детаљима, према томе, десна кључна кост, десна лопатица су целе, десна ребра такође целовита, прегледом морфологије и тако даље. Према томе, лобања и труп. Значи овде имамо најмање три пројектила, лева надлактица, лева лопатица, ребра са леве стране, можемо да припишемо да су то два пројектила и лобања један. Значи то је оно што каже сумарно посматрано према броју пројектила, али кажем повреде нису тако описане да је јасно да бих ја могао да закључим.

Адв. Драган Плазинић: Обдуценти из Осијека се користе термином брзи метак. Ја сам Вас питао прошли пут. Међутим, јел можете да појасните шта у Вашем стручном жаргону значи брзи метак?

Судски вештак др. Душан Дуњић: У мом стручном жаргону као судског медицинара, сваки метак је брз. Постоје наравно бржи и спорији меци, деформисани, недеформисани и тако даље. Међутим, приметио сам, то сад јавно кажем да је у тој некој терминологији која се користила и у Хашком трибуналу, говорило се о мецима велике брзине и разорне моћи да се углавном мисли на пушчане, односно да ли аутоматска пушка или пушчане пројектиле.

Адв. Драган Плазинић: Да ли заиста постоје по Вама показатељи да се ради о таквим пројектилима?

Судски вештак др. Душан Дуњић: Е сад повреде пушчаним пројектилима зависи од хиљаду наравно других фактора, она пушчано зрно изазива велика разарања на свом путу због деловања и у пределу лобање ако је погодак са било које стране предела лобање, па су разарања велика. Разарање костију и велики број преломних линија. Али исто таква разарања могу да се виде и код прислона оружја кратке цеви, ако се прислони у главу због сада деловања других елемената не брзине зрна, него свих оних барутних експлозивних средстава која излазе приликом повлачења ороза и приликом испљивања пројектила. Значи, тај термин пројектили велике брзине се углавном кажем користи неки га користе за пушчана зрна.

Адв. Драган Плазинић: Хвала.

Председник већа: Остали браниоци изволте. Имате питања?

Адв. Оливера Гочески: Само ако бисте могли да се дицидно изјасните да ли су повреде код ова прва три лица која су прво убијена, В , М и И могле настати оно што је Вама познато на начин како је нама то описао овде окривљени Стригић, односно приликом пуцања окривљеног Вукшића на та лица из непосредне близине.

Судски вештак др. Душан Дуњић: Опростите још једном ми само реците Ви сте рекли редослед повређивања. Који сте рекли?

Адв. Оливера Гочески: Не, нисам рекла не редослед, него да ли су лица В , М и И ...

Судски вештак др. Душан Дуњић: В , М и И .

Адв. Оливера Гочески: Пошто је А убијен четврти јел тако последњи?

Судски вештак др. Душан Дуњић: Јесте. Значи ово су лица непоређана први, други трећи, четврти, четврти је значи сигурно Анте. Е у односу на то ћете Ви да утврдите шта сад Вас интересује за М , И и В .

Адв. Оливера Гочески: И В . Да ли можете да се изјасните да ли су повреде које су описане код њих могле да настану на начин како је то описао Стригић, односно

на начин као што он каже да је окривљени Вукшић пуцао на њих из непосредне близине.

Председник већа: Молим Вас без коментара само питање је, чули сте одбрану Стригића, како је он навео како је дошло до, прво, он није видео ко убија тако да ми не знамо али је питање...

Судски вештак др. Душан Дуњић: Пардон, М има опсежну повреду лобање.

Председник већа: Ајде да поједноставимо питање. Да ли може да се утврди имајући у виду да је овде Вукшић Зоран имао како сте рекли само колт 357 и да сте само с тим оружјем располагали. Да ли ове повреде могу настати од устрелних зрна из колета? Магнум, добро Магнум 357 јелтако Магнум 357 колт? И да ли искључујете једну варијанту или другу? Значи да ли могу настати и из пушчаних и из овог другог оружја?

Судски вештак др. Душан Дуњић: Знам, ја сам то већ одговорио индиректно али ја сам рекао овако. Сва тројица и В и М и И значи имају повреде лобање са вишеструким разарањем које могу да одговарају и значи пројектилима велике брзине односно пушчаним пројектилима, а исто тако могу да одговарају и зрнима испаленим из револвера само са нешто мањег растојања када и делови експлозивног, пуњења, делују на разарање костију. Значи имамо практично исти налаз где ја на основу датог налаза поново се враћам, датог налаза и описа ових оштећења на костима лобање ја то не могу да искључим да је то тако било али не могу ни да потврдим поуздано, не могу да искључим ни другу варијанту да су из пушчаних зрна настала та оштећења главе.

Адв. Оливера Гочески: У реду. А да ли можете да се изјасните у односу на повреде које су настале код Ч А као што сте рекли повреда леве лопатице, левог ребра и леви део лобање. Да ли можете да се изјасните да ли су те повреде могле да настану онако на начин као што је окривљени Стригић изнео у одбрани?

Судски вештак др. Душан Дуњић: Знате шта А Ч има релативно велики број повреда, релативно велики број повреда има на глави и то има опципиталног дела према чеоном делу да претпоставим са неком већом вероватноћом али има прелом леве кључне кости, леве надлактице, онда лопатицу леву и има преломе ребара тако да је велики број повреда и овај велики број повреда упућује да је то испалено тај велики број повреда, или из некога аутоматског оружја или неких или је више људи пуцало у исту особу. То наводи на тај закључак. Нема поузданог закључка да ја, то ћете Ви да закључите али ја немам поузданих елемената...

Председник већа: Ви само кажете да он има већи број повреда што значи...

Судски вештак др. Душан Дуњић: Он има повреду главе кад Вам покажем на главу, па на грудни кош, па лева надлактица и тако даље.

Председник већа: То значи да може да се пуца из једног, из више оружја...

Судски вештак др. Душан Дуњић: Или је више особа пуцало у једну особу...

Председник већа: Или је једна особа пуцала из више пута или је, значи то је на суду да утврди у току поступка шта је.

Адв. Оливера Гочески: Хвала. Немам више питања.

Председник већа: Изволте, само се представите.

Адв. Радмила Бјелетић: Господине председниче ја бих само с обзиром на ово решење Апелационог суда на страни 8 где се наводи да постоји несаслађаност између дате одбране оптуженог Хрњака и налаза и мишљења судског вештака везано за повреде настале код покојног М Ч , с обзиром на то да оптужени Хрњак наводи да је видео када је оптужени Вукшић ударио ножем М Ч у предео врата, а да је у налазу и мишљењу судског вештака наведено да озледе указују на такозване стрелне повреде или повреде ватреним оружјем. Пошто смо ми господине Дуњићу имамо и овај налаз Апелационог суда, ја Вам се извињавам што ћу можда поновити нека питања за која ја сматрам да сте Ви одговорили на ова питања и када сте били саслушавани 13.03.2012. године. Ви сте у Вашом мишљењу од 15.12.2011. године, се изјаснили да на скелетизованим остацима трупа и удова нису констатоване повреде на костима које су нанете сечивом. А када сте овде били саслушавани на страни 10 са главног претреса од 13.03.2012. године, управо изјашњавајући се на околности да ли можете да се изјасните да су евентуално повреде код М Ч нанете и ножем, с обзиром на да кажем материјалне доказе које сте поседовали Ви сте се изјаснили да не искључујете ту могућност али због непостојања меког ткива на скелетним остацима не можете да се изјасните. Да ли то значи да Ви не искључујете могућност да је могло да дође и до убода ножа али да Ви с обзиром на непостојање меких ткива не можете да се изјасните.

Судски вештак др. Душан Дуњић: Управо тако сам и рекао. Значи недостатак меких ткива на скелетизованом лешу где су само остале кости нису забележена било каква оштећења од оштрице механичког оруђа које подразумева нож а то не значи не искључује могућност да је тога могуће било али у оном делу меког ткива које је иструлило и да то оштећење ја сам сада рекао, могло је да буде у пределу само меког ткива врата, само меког ткива трбуха или неком мишићу, руке, ноге, и слично али није оставило трага на костима пошто је меко ткиво иструлило. Према томе, тај исказ као такав нема материјалну потврду у обдукционим записницима скелетизованих лешева и обдукованих скелетизованих лешева.

Адв. Радмила Бјелетић: Хвала Вам што сте ми то, у ствари потврдили сте оно што сте већ изјавили али просто сам имала потребу због навода Апелационог суда.

Председник већа: Малопре смо извршили увид у ову фотографију Ф2, то је ова фотографија коју сте малопре, ја сам рекао да је М Ч особа која је после извршеног препознавања тих особа, неки су нам од сведока објаснили ко је и где се налазио, ово је особа која има шал око себе, тако да и на овој фотографији се не може видети Ф2 и Ф3 ево погледајте и ту се не може видети да ли постоји неки убод или не постоји. Ја сам мислио да ће моћи...

Судски вештак др. Душан Дуњић: Како ми суд сада предочава поново на фотографији Ф2 и Ф3 фото документације која је сачињена '91. године, особа за коју се наводи да се ради о М Ч је особа која има плаву кошуљу, плаве фармерке и има неки повез око врата који личи на повез неког црног шала или је то можда део ролке. И

ослоњен левом половином главе на земљу. Оно што се види значи види се десна ушна шкољка, део чела, и десна половина главе. На тим деловима се не уочавају повреде које би на било који начин одговарале повреди ватреног оружја а посебно не на овој десној предњој половини врата.

Председник већа: Ви сте рекли ватрено оружја, ја говорим о повредама ножа да ли се могу видеети...

Судски вештак др. Душан Дуњић: Нема никаквих повреда које се уочавају ни ватреног оружја, нити ножа а обдукцију сам прочитао да је са леве стране преломи лобање које одоварају повредама из ватреног оружја . Значи на овој фотографији се не види, не види се просто се уопште не види да ли он има било какву повреду на врату десној половини главе, десној половини, десној руци, леђа и овог свега што се овде види.

Председник већа: Као што смо рекли не искључује се што сте рекли и прошли пут имајући у виду да су то скелетизовани остаци да је могуће да је таква повреда била, али да после 10 година када је извршена ексхумација не може да се више...

Судски вештак др. Душан Дуњић: Да се идентификује.

Председник већа: Да се идентификује. Ми сада имамо један технички проблем. Улазимо у термин суђења поподне колеге. Довели смо колегу Куњадића у такву ситуацију да је седео данас овде али нећемо моћи данас да завршимо. Мораћете Ви да се појавите. Јел има још неко питање за судског вештака?

Судски вештак др. Душан Дуњић: Ако нема питања да се не појављујем више?

Председник већа: Не знам да ли ће бити питања у вези балистичког и овог, ако буде онда ћемо Вас позвати ако буде следећи пут. Јел неће требати више судски вештак? Имајући у виду да су они већ заузели судницу због условних отпуста нема другде где да... У случају ако нам буде потребно неко Ваше додатно, ми ћемо Вас позвати, да констатујемо да је сада завршио судски вештак.

Судски вештак др. Душан Дуњић: И тражи награду по трошковнику који ћу Вам сад доставити.

Због протекла времена,

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи главни претрес прекида.

Наставак се заказује за:

28.11.2013. године, у 09,30 часова, у судници број 4

Председник већа: То је сутра, погледајте да ли имате каква је ситуација...

Судски вештак др. Душан Дуњић: Сигурно имам у пола десет у Вишем суду...

Председник већа: Јел можете сутра? Можете, добро.

Што је присутнима саопштено.

Наставиће се испитивање судског вештака Куњадића.

Завршено у 13, часова и 56 минута

Записничар

Председник већа-судија